

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Maddrax-05-Pevnost_krve.PDB

PDB Name: Maddrax-05-Pevnost_krve

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 29.5.2004

Modification Date: 29.5.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Margoa byla hezká žena s blondatými kadeřavými vlasy. Jak je stará, to přesně nevěděla. Několik Severanů na útěku před zákonem ji prodalo jako dítě otci jejího nynějšího manžela za pytel mouky. Odhadovala se tak na devětatřicet zim. Možná i o dvě nebo tři méně.

Šramotila právě v kuchyni jejich domu s rendlíky a pánvemi, když odvedle uslyšela tiché kroky.

"Almare?" zavolala, aniž se otočila. "Už jsi vzhůru?" Její syn si šel lehnout teprve k polednímu, protože se svými přáteli strávil noc honem na pytlácké androny.

Ale Almar neodpověděl. Místo toho se kroky zastavily. Margoa pokračovala v práci. Možná to byl také její manžel Gosseyne. Občas býval tak trochu duchem nepřítomen. Určitě ji neslyšel. "Gosseyne?" zeptala se. "Jsi to ty?"

Teprve až se kroky ozvaly hned za ní, obrátila se. Pánev, kterou právě umývala, jí vypadla z rukou a její ústa se otevřela k výkřiku.

Tvor, kterého spatřila, byl kostnaté postavy, v těsně přiléhajícím oděvu. Smolně černá, hrubě posešovaná kůže halila celé jeho tělo včetně hlavy - až na oči, které si Margou lstivě a lačně měřily.

Cizinec neměl obličej ani zřetelně vyznačený nos. Tam, kde měla být ústa a nosní dírký, byly v kožené masce úzké štěrbiný, umožňující dýchání. Jeho ústa se otevřela. Černý jazyk požitkářsky přejel přes napůl ztelle vypadající rty. Margoa vykřikla. Přímou zařvala plnou silou svých plic, ale už za zlomek sekundy nato byl její křik přerván. To když pocítila, že ji chladné, tvrdé prsty popadly za krk. Z hrdla vetřelce se vydral jakýsi hysterický chechot. Teď teprve Margoa poznala, že ta bytost je ženského rodu. „F' tagnt' lyee," zamručelo to. A přitisklo své prsty ještě pevněji.

Margoiny ruce mávaly ve vzduchu jako chapadla dodělávající chobotnice. Divila se, že vůbec dokázala něco uchopit; dlouhý nůž na chléb s vroubkovanou čepelí. Posledními silami ho pozvedla a vrazila přímo

do hrudi zakuklené postavy, která ji číhavě a přitom s jakýmsi až smyslným uspokojením pozorovala, jak se dusí.

Čepel narazila na něco tvrdého. Skříp. Pak se zlomila. Margoa ztratila půdu pod nohama a bez hlesu ji opustil život.

Zakuklená postava nechala s pohrdavým zamručením mrtvé tělo padnout k zemi a pátravě se rozhlédla kolem sebe. Rychlými kroky se přiblížila k jedné pánvi, na níž ležel kus syrového masa. Jako v horečce z něj její vyschlé spáry kus utrhlly a nacpaly si ho do ústní štěrbině masky. Po její černé kůži stékala dolů krev.

Pak se stvoření otočilo. Jeho pohled utkvěl na Margoině bílém hrdle, a tu se celé roztrásl neskrývanou žádostivostí.

Sněhem pokryté vrcholky hor jižních Alp se tyčily na vzdáleném horizontu. Strmé skály všech barevných odstínů, od šedě žluté až po růžově červenou, tvořily pozadí ruinám Milána. Jako temný pás obklopoval celou scénérii hustý les.

Matt Drax povzdechl, když jeho pohled padl na to, co ze starobylého města zbylo. Ptal se sám sebe, jak asi dnes vypadají všechny ty univerzity, školy, akademie a muzea. Před několika lety (stoletími?) viděl v televizi dokumentární film o tomto městě. Měl ještě v dobré paměti starý gotický mramorový dóm a četné kostely. U dvou z nich se dokonce dověděl i jejich jméno. San Lorenzo a Sant' Ambrogio. V jeho době byl Milán významné město, finanční, obchodní, průmyslové a tržní centrum. Ale teď...

Kola armádního džípu si s praskáním razila cestu přes kamení a odlámané větve. Poslední noc se přes severní Itálii přehnala prudká bouře, která lámala stromy. Matt a Aruula strávili neklidnou noc v jedné noře v zemi.

Motor tiše předl. Matt vrhl krátký pohled dozadu, kde na zadním sedadle spala Aruula spánkem spravedlivých. Od jejich odjezdu z vesnice vyvrženců v kráteru meteoritu byla jejich cesta poměrně klidná - nepříhodilo se nic zvláštního, nepřihlíželo - li se ovšem k mizernému stavu silnice.

Někde tady na severu se musel také zdržovat jeho kamarád z letky Hank Williams. Za své křestní jméno mohl děkovat oblíbě svého otce ve zpěvákovi Hanku Williamsovi. Ale jeho slavný jmenovec byl teď už také dávno mrtev jako minulost, v níž se viděli naposledy: vysoko nad zemí, v moderní stratosférické tryskové stíhačce. Pozorovali tehdy kometu, která se neobyčejně rychle blížila k Zemi. Podle Matta od té doby uplynulo sice teprve deset týdnů, ale při všem tom nepochopitelném, co v tomto čase už zažil, se stěží odvažoval spočítat, o kolik staletí ho tlaková vlna obávané komety "Christopher - Floyd" odmrštila do budoucnosti.

Do zasrané, hnusné budoucnosti, pomyslel si Matt vztekle, v níž život opravdu není žádné peříčko.

Připomněl si poslední den před startem; večer, který strávil s Hankem a s Jenny ve "Zwiebelfisch" v Berlíně, krátce předtím, než je rozkaz vlády USA povolal zpátky na základnu. Tématu "kometa" se při této poslední společné schůzce úmyslně vyhýbali - beztoho již celé měsíce ovládala veškerá média - ale když se Jennifer zeptala, kdy se zase uvidí, zamumlal Hank sarkasticky: "Ve tři hodiny po konci světa." Matt zabručel. Z té schůzky samozřejmě nebylo nic. Za prvé jeho hodinky náraz komety nepřežily a za druhé "Zwiebelfisch" už také nebude ten restaurant, jaký kdysi býval.

Mnoho se změnilo... neřku-li téměř všechno. Matthewovi se stýskalo po příjemnostech civilizace: po sprše, holicím strojků, toaletním papíře.

Televizi mohl ožet; v tomto světě existovalo dost zajímavých věcí k vidění. Live. Na druhé straně také tak zle nepochodil s Aruulou. Byla to úžasná žena. I když její způsoby u stolu nebyly zrovna vybrané. A když se odhlédlo od jejího oblečení z krysí kůže, byla dokonce velmi hezká. Odhadoval ji tak na něco málo přes dvacet.

Kromě toho disponovala podivuhodnou schopností vždy přesně vědět, co on chce. Často dokonce dokázala i odhadnout, zda někdo lže, nebo zda mluví pravdu. A jeho jazyku se naučila za několik málo týdnů. V tomto světě se tomu říkalo "naslouchání." Dříve se to jmenovalo "telepatie."

Rrrrch... Uprostřed úzké lesní cesty začal džíp najednou kašlat. A zůstal stát.

"Zatraceně!" Matt vyskočil z vozu. "Ta kára chcípla!"

Aruula sebou pohnula, otevřela oči a už úplně bdělá se rozhlédla kolem sebe. Měla také úžasné reakce. A úžasné nohy.

Matthew otevřel chladič a podíval se do vnitřku vozidla.

Nevypadalo to dobře. Nad motorovým blokem se vinula tenká nitka kouře a odněkud se ozývalo tiché elektrické praskám. Jak Matt natahoval ruku, aby zkontroloval svíčky zapalování, řekla Aruula tiše:

"Maddraxi!" Toto jméno mu dala při jejich prvním setkání.

Matt otočil hlavu doleva.

Asi tak tři metry od něho, na okraji cesty mezi tmavými jedlemi, se vynořilo jakési huňaté stvoření. Byl to pes, sněhobílý a velký asi jako špic, ale jeho vyceněné zuby připomínaly spíše kly divočáka. V jeho rudých očích albína byl pomatený pohled vztekklé kreatury. Patrně mutace.

Za prvním psem se vynořil další. Pak třetí. A čtvrtý. Vrčeli, u tlamy měli sliny a vůbec vypadali jako by byli nesmírně hladoví.

Aruula byla bleskem na nohou. Vedoucí pes k ní obrátil hlavu a upřel na ni své rudé oči.

Matt nechal chladič chladičem a obrátil se ke smečce. Ruka mu pomalu sklouzla k pistoli, kterou měl zastrčenou za opaskem svých vojenských kalhot. V tomto nepřátelském světě bylo vždy dobře mít zbraň po ruce. Koutkem oka zaznamenal, že i Aruula zvedla ze zadního sedadla svůj meč. Na tu ženu byl opravdu spoleh. Měla odvalu i sílu, vše, co v tomto světě bylo potřeba k přežití.

"Opatrně," slyšel ji zašeptat, "ihned útočí!"

Matthewu Draxovi nebylo zrovna vhod vyplývat drahocenné kulky na tato zvířata, ale když by to jinak nešlo... Především musel jednat rychle. Kdyby na něj to první psisko skočilo, bylo by už pozdě.

Zacílil svou berettou 98 G Double Action přímo mezi rudá prasečí očka vůdce smečky a pevným pohledem si ho změřil. Zdálo se, že se psovi ani trochu nelíbí, že se mu dívá přímo do očí. Stáhl pysky dozadu a Matt uviděl dvě řady ostrých zubů jako v tlamě žraloka. S těmito zvířaty skutečně nebyly žádné žerty.

"Chtěl jsi to," zavrčel a stiskl spoušť.

Výstřel zasáhl vůdce smečky přesně tam, kam Matt mířil, mezi oči. Síla nárazu ho v saltu odmrštila dozadu. Ostatní psi poděšeně zavyli, ale jejich ohromení netrvalo dlouho; rozstříknutá krev jejich druha zapůsobila ihned na jejich instinkty. Vrhli se na svého mrtvého vůdce a odtáhli ho nazpět do krytu lesa. Nebylo pochyb, že se na jeho mase dobře pomějí.

Matt si nedělal žádné iluze. Zvířatům nebude zdechlina dlouho stačit. A budou hledat nové maso.

Kývnul na Aruulu, aby přišla blíž k němu a vysvětlil jí, že si budou muset vyhledat nějaký jiný cestovní prostředek. Nezbyval čas, aby našel chybu a opravil ji.

"Tam je město, ne daleko odtud," řekla Aruula a se značně skeptickým výrazem ukázala k severu.

Neměla města ráda. Matt jí to ani nemohl mít za zlé. V Bologni se zbytky staré civilizace neukázaly vůči němu zrovna přátelské.

"Vím," opáčil. "Jmenuje se Milán. Nebo také Milano."

"Slyšela jsem o městě, co se jmenuje Millan," řekla Aruula a přimhouřila oči.

"To bude asi ono."

Z "Millana" se toho nenabízelo příliš mnoho k vidění. Jenom pár věží, které se ve starém čase nazývaly "mrakodrapy", se tyčilo nad vrcholky stromů. Matt rozeznal tisíce temných otvorů v místech, kde původně bývala okna. Na plochých střechách, pokud ještě existovaly, rostlo husté houští. Vytáhl ze svého kontejneru s nouzovým vybavením polní kukátko a zamířil ho na budovu, která byla nejbližší.

Popraskanými okenními tabulemi se dovnitř navála hlína a semena rostlin, jež už před staletími dobyly interiéry budov. Z téměř všech otvorů ve zdech bujely větve všech možných druhů křovin a plevelů.

Za jedním prázdným okenním rámem v šestém poschodí zahlédl jednu obří krysu, vysokou jako člověk, s drátovitou šedočernou srstí: taratsu. Matt se při tom pohledu oťásl, protože s těmito bestii měl už krátce po zřízení svého stroje v horách své zkušenosti. Statečná Aruula ho tehdy před těmito všežravými kreaturami hrdinně bránila, když - napůl v bezvědomí a napůl blouznící v horečce - ležel ve vraku svého letadla.

Taratsy obvykle chodily vzpřímeně. Měly velmi jemný sluch a dorozumívaly se mezi sebou svou vlastní

sykavou řečí. Jestliže se usadily v Miláně, budou muset on i Aruula být velmi opatrní; tato polointeligentní zvířata se organizovala do tlup. Matt získal z dřívějšího i zkušenost, že ty nejinteligentnější exempláře tohoto druhu rozuměly lidské řeči a dokonce dokázaly i artikulovat slova. V případě, že zvíře za oknem k žádné tlupě nepatřilo, představovalo by možná ještě větší nebezpečí: vyvržené taratsy platily za nevypočitatelné a často bývaly i šílené.

Tak šílené jako i celý tento svět...

Ale Matthew neměl mnoho možností volby. Doufal jen, že Hank Williams možná najde úkryt v nejbližším městě. Šance najít ho v Miláně byla však každopádně větší než ve volné divočině.

Poté, co si svá zavazadla naložili na záda, vydali se Matt s Aruulou na další cestu pěšky. Matt ještě vrhl litostivý pohled na džíp. Vozidlo mu prokázalo dobré služby; možná se sem bude moct později vrátit, aby se je pokusil zase uvést do provozu. Měl skoro pocit, že zde zanechává přítele. Nebo aspoň část svého starého světa... V lese bylo až smrtelné ticho. Kráčeli po ušlapané stezce a cesta jim rychle ubíhala. Už asi po deseti minutách dorazili k prvním ruinám.

Milán vypadal jako vymřelý. Asfalt na ulicích byl už dávno popraskaný. Ulice, náměstí i domy dobyl stálezelený les. Mohutné přerostlé stromy vyčnívaly ze štěrbin zborcených domovních zdí. Všude bujel podivný neznámý mech.

Putovali kolem travou porostlých hromad suti a míjeli nespočetné zbytky zrezavělých karosérií vozidel. Po náměstích a ve vedlejších ulicích poskakovala podivná stvoření podobná králíkům, ale s krátkými ušima, takzvaní gerulové, kteří se při jejich objevení dali rychle na útěk a zmizeli v dírách v zemi a ve sklepních oknech, pokud ještě nebyla úplně zarostlá křovím. Aruula jedno zvíře složila mečem a triumfálně ho zvedla nad hlavu. Mattovi se sběhly sliny v ústech, když si představil, jak si ho opečou nad otevřeným ohněm.

Ale pak Aruulu napadlo, že má gerul jaksi oteklé oči a načervenalou pěnu kolem tlamy - patrně také důvod pro to, že se nechal tak lehce chytit. Řekla "nemocný", otráveně protáhla obličej a mrštila mrtvolou pryč. Z jedné trhliny ve zdi se vyhnulo hejno sklepních берушек, velkých jako polovina talíře, a hned se vrhlo na zdechlinu. Matt se otrásl odporem. Brzy se setmělo. S nebe se sneslo jako duch bílé světlo měsíce a na severu vykreslilo na tmavém pozadí horizontu jeden bizarně tvarovaný horský vrchol. Zachytilo se v korunách stříbrně se lesknoucích osik a přeběhlo po temných vrcholcích jedlí, smrků a červených jasanů. Nakonec se dostali na obrovské volné prostranství, kde se tyčila k obloze fantastická budova: milánský dóm, největší gotická stavba Itálie. Začalo se s ní v roce 1386 a skončilo v roce 1813 za Napoleona.

Matt vzhlížel fascinovaně vzhůru. Čtyři z šesti špičatých věží na přední straně stavby byly zřícené. Jenom obě prostřední, vpravo a vlevo od vstupního portálu, ještě stály. Okna z olovnatého skla byla už dlouho popraskaná a rozbitá. Vrata portálu byla vytržena ze závěsů a ležela před vchodem.

Z budov, které kdysi vroubily rozlehlé náměstí, nebylo vidět nic.

Na jejich místě vyčnívaly lesem porostlé kopečky. Patrně se už před staletími rozpadly a posuny půdy a navátá zemina trosky pod sebou pohřbily.

Aruula se s rozšířenými očima dívala na starý dóm. Stavby tohoto druhu ještě nikdy předtím neviděla. Jak tak uchvácení pohledem na zaniklou kulturu stáli na náměstí, uslyšel Matthew cosi... jako strojově znějící rachocení. Zesilovalo se to.

Blížilo se to.

Otočil se. Aruula udělala totéž. Mattova první myšlenka byla motory.

Ale pak potřásl hlavou. Nemožné.

Už za okamžik se ale měl poučit líp, protože z podrostu se vyřítilo pět rachotících motorek. Jejich reflektory vykrojily rozlehlé náměstí z temnoty.

Podivně dohromady zflikované stroje řídily vyzábělé postavy, mávající řetězy a klacky, podobnými baseballovým pálkám. Na opascích se jim blyštěly dlouhé nože. Na nohou měli ohrnuté vysoké boty a byli oblečeni v černé kůži, jako rockeři z 20. století.

Ale nejstrašidelnější na nich byly jejich těsně přiléhající kožené masky, které pokrývaly celou jejich hlavu až na oči, nos a štěrbinu úst. Postavy připomínaly nějaké sadomasochistické fetišisty. Matt se ptal sám sebe, zda někde nevyplenili nějaký výklad s pornografickým zbožím.

Víc času k přemýšlení mu nezbylo, protože v témže okamžiku už byli motocyklisté u nich, v kruhu je obklíčili a napřáhli své nebezpečné zbraně. Oslňující světelná kopí jejich reflektorů se míhala kolem jako bodová světla, která se vymkla kontrole a ztěžovala orientaci.

Jeden vržený řetěz se ovinul kolem Aruulina meče a vytrhl jí ho z ruky, a než Matt stačil vytáhnout automat, praštil ho jeden klacek do kříže a on spadl na nos. Když se zase zvedl a vyplivl hlínu, co se mu dostala do úst, nechali útočníci své naprázdno běžící stroje padnout okolo k zemi, takže bojiště bylo dokonale osvětleno.

A zaútočili! Matt viděl, jak dva chlápci s drzým pochechtáváním popadli Aruulu za její dlouhé vlasy a škulbi s ní, snažíce se povalit ji na zem.

Než mohl nějak reagovat, popadly ho dvě kostnaté ruce za krk. Zalapal po dechu a sesunul se k zemi. Jeho protivník ztratil rovnováhu a upadl také, takže další přes něj zakopl a natáhl se jak dlouhý, tak široký. Když se mu obličej zaryl do suti, byl už Matt dávno na nohou. S lehkým ohromením zaregistroval, že kožené masky neznámých útočníků byly opatřeny bílými čísly. Zasáhl na zemi ležící číslo 26 špičkou boty do hlavy, takže zůstalo omámeně ležet.

Aruula zatím poslala jednoho cizince dobře mířeným kopancem do slabin k zemi, kde zůstal ležet, nařikaje a svíjeje se bolestí. Pak se vrhla svému druhému protivníkovi kolem krku, ne ovšem proto, aby ho objala; špičky jejich ukazováčků se zabodly do štěrbin jeho kožené masky. Ozval se hlasitý výkřik z ženského hrdla.

Když mohl Matt konečně vytáhnout svou berettu, mrštil kdosi proti němu řetězem. Ten narazil na hřbet jeho ruky a omotal se mu kolem něj. Následovalo škubnutí - Matt vykřikl a zbraň zarachotila na asfaltu. Pak se na druhý útočník pověsil zezadu a ovinul mu paže kolem krku. Další přispěchal s řetězem, aby Matta s konečnou platností vyřídil.

Matt spadl ještě jednou a vši silou vedeným úderem lokte zasáhl chlapíka na svých zádech přímo doprostřed obličeje. Když ho Matt uslyšel zařvat, vymrštil se ze země. Chtěl šipkou skočit po své berettě, ale ve stejném okamžiku se docela blízko ozvalo zlověstné vrčení.

Několik málo metrů od bojujících se ze tmy vynořilo bílé zmutované psisko a skočilo. Dopadlo rovnou na jednoho z chlapíků, oděných v kůži a ležících na zemi.

Ostatním se to zřejmě vůbec nezamlouvalo, protože začali zděšeně křičet, nechali Matta být a spěchali na pomoc svému druhovi, do jehož hrdla se zuřivě zvíře hodlalo zakousnout. Řetězy a klacky začali útočníci do psa bušit, až mu zlomili páteř a on umíraje klesl k zemi. Napadený se odpotácel nazpět, drže si krk a vyrážíje chrčivé zvuky ukázel někam za Mattova záda. Ten sice jeho hrdelnímu mručení vůbec nerozuměl, ale nebylo to vlastně vůbec potřeba - blížící se štěkot mu řekl dost.

Ostatní se odehrálo ve vteřině: Matt se otočil a uviděl, že se sem žene smečka psů. Bylo to aspoň deset huňatých bílých bestíí s vyceněnými hroznými zuby, kteří se sem řítí v oblaku rozvřeného prachu. Zatím byli ještě na nejvzdálenějším okraji náměstí, asi tak dvě stě metrů odtud. Ale při rychlosti, s níž se pohybovali, to nemohlo trvat dlouho, než se dostanou k nim a roztrhají je.

Zakuklenci zvedli své stroje, vyšvihli se do sedel a přidali plyn. S ledovým úděsem spatřil Matt, že se jeden z nich chopil Aruuly a přitáhl ji k sobě. Barbarka s výkřikem přistála před ním napříč přes nádrž motorky. Do šíje jí tvrdě zasáhl loket útočníka: Aruula znehybněla.

Motocyklisté se hnali k domu a po obou stranách ho objeli. Matt se horečně ohlédl po smečce. Psi byli už skoro u něj! Nebyl už čas k tomu, aby ve znovu rozhostivší se temnotě hledal svou zbraň.

Otočil se na podpatku a vyrazil k nejbližším budovám. Jestli ho zmutované bestie dohoní dřív, než se tam dostane, bude to jeho konec.

Matt nechal náměstí s domem za sebou. Nedaleko před ním stála jakási zborcená zemědělská usedlost z červených cihel, zřejmě opuštěná. Pádil ke dřevěným vratům, visícím šikmo ve svých závěsech. Vytrhl pronásledovatelů mu pronikavě znělo v uších. Proběhl vraty a průchodem za nimi do dvora, aniž zahlédl živou duši.

Neodvažoval se otočit ze strachu, aby neztratil drahocenné vteřiny. Když se však pokusil vytrhnout ze

své pravé boty nůž, zakopl a natáhl se jak dlouhý, tak široký. Než se zase vyhrabal na nohy, byl už první pes u něho. Matt slyšel těsně nad sebou hrdelní chroptění a rychle se otočil na záda.

Vysoko pozvedl nůž a zabořil jej až po jilec do hrdla divokého psa. Bezduché tělo odstrčil Matt stranou. V té chvíli už otevřenými vraty přibíhala celá smečka rudookých bestíí.

Matt skočil do otevřených dveří hlavní budovy a ponořil se do temné chodby. Zaklel, když zpozoroval, že dveře nemají nic, čím by se daly zavřít. Tak tedy dál...

Vyběhl nahoru po schodech v naději, že tam najde nějaký úkryt. Jenom světlo měsíce se linulo okny a štěrbinami ve zdi a umožňovalo Mattovi jakous takous orientaci.

Na konci chodby ve třetím poschodí objevil dveře, které dříve vedly na balkon, jenž ovšem už dávno neexistoval. Úzká lávka bez zábradlí vedla odtud jako most k asi pět metrů vzdálené stodole. Končila těsně pod její šikmou střechou před vikýřem, jehož otvor uzavírala dřevěná okenice.

Lávka se hrozivě kymácela v taktu Mattových kroků když ji přebíhal, zatímco za ním sílil divoký štěkot a škrábání tlap po podlaze.

Když se dostal k vikýři, odsunul Matt závoru, uzavírající okenici, otevřel ji a těžce oddechuje rozhlédl se kolem sebe. Ze sousedního domu, který právě opustil, vystrčilo svou zubatou tlamu první psisko a měřilo si ho potměšilýma očima.

"No tak jenom pojď," zavrčel Matt. "Jenom pojď sem, ty potvoro!"

Lávka byla jenom asi tak třicet centimetrů široká. V případě, že by se pes rozhodl pronásledovat ho až sem, mohl by ho jediným kopancem srazit dolů. Stodola neměla žádné okno a jediný přístup dole byl uzavřen. Pohled na zčásti zhroucený strop ukázal Mattovi, že asi jeden metr pod střechou vede dlouhý příčný trám napříč k otvoru, který byl dost velký na to, aby jím mohl prolézt člověk.

Bestie se podezíravě našlapujíc vydala na lávku. Za ní se shromáždil zbytek zuřivě štěkající smečky.

Teprve nyní pocítil Matt následky předchozího boje se zakuklenci. Udělalo se mu zle a klesl na okraj vikýře, jako by ho už nohy odmítaly dále nést. V tomto stavu by se nedokázal psům ubránit! Riziko, že se při tom sám může zřítit, bylo příliš velké.

Matt se protáhl vikýřem do nitra stodoly a sbíral své poslední síly. Pak natáhl ruce ke trámu, chopil se ho a vytáhl se naň přesně v okamžiku, kdy první slintající psisko při pokusu po něm chňapnout prolétlo vikýřem.

Bestie přirozeně nepočítala s tím, že podlaha stodoly leží pět metrů pod ní. Padajíc, vydala ze sebe zděšené zakvilení, ale dole ležel větší počet balíků slámy, a tak dopadla poměrně měkce. Zbytek smečky následoval se vzrušeným štěkotem vedoucí zvíře. Pak se shromáždili pod Mattem a vyskakovali do vzduchu. Pochopitelně bez výsledku.

Matt se škodolibě zašklebil na štěkající smečku dole. Pak po břiše přelezl trám a zastavil se před dírou ve střeše. Zde se opatrně postavil a pevně se přidržel okraje. Vítr mu vál do obličeje, když se opatrně vytáhl na střechu. Musel si dávat pozor; stačilo by šlápnout na jednu zpuchřelou tašku a přistál by o sedm metrů níž uprostřed krvelačné smečky!

Psi vyli v bezmocném vzteku, když viděli, jak jim jejich kořist uniká.

Neměli žádnou šanci ho následovat - za předpokladu, že zavřená vrata stodoly jejich náporu odolají.

Matt se se široce roztaženými pažemi a nohama plazil po střeše až k místu, pod nímž byl vikýř. Zde se spustil přes okraj střechy dolů na úzkou lávku a vrátil se stejnou cestou, kterou sem předtím přišel.

Zklamané vytí psů za ním poznenáhlu utichalo.

Ted' musel nejdřív najít berettu, posbírat svou výstroj a pak se dát po stopě zakuklenců, kteří unesli Arulu.

Měl štěstí. Nenašel jenom olivově zelený kontejner s nouzovým vybavením a svou zbraň; tajemní cizinci zanechali po sobě v prachu také četné stopy kol. Paprsek jeho baterky, kterou vyndal z kontejneru, vykrojil z temnoty profil pneumatik, který vypadal jako ručně vyřezaný.

Matthew sledoval tyto stopy kolem domu po silně vyježděné cestě, která mu prozradila, že podivní chlapíci se v tomto okrsku zřejmě často zdržují. Vypadalo to tedy, že žijí někde nablízku.

O půl hodiny později zahlédl před sebou jeden relativně dobře zachovalý šestiposchoďový domovní blok a preventivně vypnul baterku. S údivem zaregistroval, že ve zdech budov jsou zasazeny úplně nové lampy, mající zřejmě šířit elektrické světlo! Matt cítil, jak se mu vzrušením rozbušilo srdce. Neupadli tedy

všichni lidé této epochy na úroveň barbarů! Očividně existovaly i vyšší vývojové stupně. Možná k nim nepatřily jenom takové brutální sadomasochistické typy jako tihle motocyklisté...

Kromě nejvyššího poschodí byla všechna okna obytného bloku zazděna. Na rozdíl od dalších ruin, které Matt až dosud viděl, nebyly tyto budovy zarostlé břečťanem a na střechách nebylo také žádné křoví. Někdo udržoval tento blok v pořádku, o tom nebylo žádných pochyb. A nejenom to... Všechny dveře byly zavřeny a zajištěny. Byla to očividně pevnost, v níž žila větší skupina lidí. Matt si byl jist, že tato skupina musí být perfektně organizována.

Stopy pneumatik končily před jedním vchodem, který tvořila masivní železná vrata, v nichž byla úzká dvířka. Byla otevřená. Větší počet postav oděných v černé kůži zde držel stráž. Měli meče a kuše a Matt nepochyboval, že by je použili, aniž by se zdržovali zbytečnými otázkami.

Shrbený a dbaje na to, aby ho stále kryl podrost, obkroužil dvakrát tento vysoko nad ostatní ruiny vyčnívající blok. Jeho pohled zkoumal hladké kamenné stěny a pátral po nějaké možnosti, jak do pevnosti vniknout.

Ale bylo to beznadějně. Deset metrů od této mohutné krychle, která byla téměř dvě stě metrů dlouhá a sto metrů široká, byl les vyklúčen, takže vznikl holý pás. K tomu ještě objevil Matt četné další strážce, kteří ve svých kožených oblecích patrolovali na střechách. Žádná šance, že by se někdo mohl nepozorovaně přiblížit.

Za nějakou dobu se Matt zase stáhl nazpět k vratům a pozoroval střídání stráží. Ležel v křoví na břiše a polním kukátkem propátrával vnitřní dvůr.

Tam stál jeden velký železný barel. V něm hořel oheň a dost velký počet zakuklenců si u něj ohříval ruce - i když noc vůbec nebyla chladná. Podle jejich pohybů a gest měl Matt dojem, že se nejedná jenom o muže. A všichni měli čísla.

Matthew Drax si ve dvoře také všiml asi půl tuctu stojících motocyklů a většího počtu dveří, kterými se dalo vejít do jednotlivých domů. Vypadaly pevně a solidně a byly opatřeny kukátky, takže každý, kdo se chtěl dostat dovnitř, mohl být předtím pohodlně zkontrolován.

Zatraceně, pomyslel si. Takhle se dál nedostanu.

Jeho pohled spočinul na pahorku, vzdáleném odtud několik kilometrů, který se na východě zvedal z lesa, a on se zeptal sám sebe, zda by mohl cizinec najít v této krajině nějaké spojence - nebo někoho, kdo je dostatečně informován o obyvatelích této pevnosti, aby mu dále pomohl.

Po chvíli se jeho myšlenky obrátily jiným směrem, když se na pahorku rozsvítila světla. Matt rozeznal bílé vlajky kouře. Táborový oheň? Na každý pád lidé.

Ne, opravil se ihned. Možná lidé. Možná také něco úplně jiného, co snad kdysi mohlo patřit k lidské rase...

Tiše si povzdechl, vstal, hodil si na rameno své zavazadlo a vydal se k východu.

Když se Gosseyn vrátil, všiml si nápadného ticha, které v domě panovalo. Normálně byla Margoa vždy tuto dobu zaměstnána přípravou jídla a jeho syn Almar seděl v kuchyni se svým řezbářským nožem a věnoval se své zálibě. Ale dnes žádné rachocení nádobí neslyšel. Necítil také žádnou z těch báječných vůní, kterými ho Margoa vždy v této hodině vítala.

Když pak vkročil do kuchyně a uviděl její nehybné, na podlaze natažené tělo, věděl hned, co se stalo. Jeho žena byla mrtvá. Poznal to i podle zakuklené postavy pijáka krve, který dřepěl vedle ní a teď se prudce vztyčil s jakýmsi příšerným zasténáním na svých zakrvavených rtech.

Gosseyn, v první chvíli zděšením jako ochromený, zvedl svou kuši. Vlastně měl jen malou naději, že by se zbraní mohl něco pořídit, ale nesměl propást žádnou příležitost.

Tenká šipka zasvištěla vzduchem. Zdálo se, že postavu zasáhl, protože na něj na okamžik nevěřicným pohledem strnule zírala a ucouvla jakoby pod úderem. Ale nezhroutila se. Šíp jí vřel v hrudi - ale zabodnut jenom na šířku prstu hluboko. Z rány se nevyřinula ani kapka krve.

Ve stejném okamžiku přišel ze své komory Almar s vlasy ještě rozčuchanými, jak spal. Vyspával zřejmě alkoholové opojení, jak o tom svědčily jeho naběhlé oči. Vynořil se přímo za cizincem a hned rozpoznal

situaci. Zatímco Gosseyn o krok ustoupil a rychle rozhodnut vytáhl z pochvy šavli, stáhl se Almar jako stín zpět do komory.

Za okamžik později už byl zase zde a vypálil ze své kuše šíp přímo na zátylek stále ještě nehnutečně stojícího cizince. Ten se však naneštěstí právě přikrčil, aby přešel do útoku. Šípka ho minula a s tupým bouchnutím se zabodla do rámu obrazu, znázorňujícího Gosseynova dědečka.

Gosseyn se přikrčil a rozmáchl se šavlí. Almar vystřelil druhý šíp a Gosseyn spokojeně zaregistroval, že tentokrát už utrpěla kreatura jisté tělesné poškození. Šíp zasáhl její pravou nohu, takže začala vrávorat. Se zuřivým vztekem skočil Gosseyn vpřed, zvedl šavli a nemilosrdně udeřil.

Jeden, dva údery a v kůži zahalená lebka praskla. Ale než měl Gosseyn čas vychutnat si svůj triumf, ozval se zvenku křik. Almar, který ihned přiskočil ke dveřím, vykřikl: "Přicházejí, otče! Přicházejí!" Gosseyn přiskočil k malému okénku a vyhlédl ven.

Ve tmě zahlédl početné Millany, kteří kvapným útekem prchali k domu bohů. Pronásledovalo je sedm či osm zakuklenců, mávajících meči a lovnými sítěmi. Určitě nepřišli sami. Jistě tu někde byly i další skupiny, které nyní, pod pláštěm tmy, napadaly obyvatele vesnice.

Rozhořely se nouzové ohně. Byly zapáleny proto, aby poskytly aspoň trochu světla. Pomoci proti nepřátelům však nemohly, k tomu nebyly dost velké.

Gosseyn se podíval na zsinalou mrtvolu své manželky, pak vrhl rychlý pohled na svého syna. "Musíme rychle do domu bohů," řekl. "Tam budeme v bezpečí!"

Vyběhli z domu, zahrnuli do postranní uličky a běželi do centra vesnice. Gosseynův nos ho nezklamal: většina rodin se již ukryla v prastaré kamenné stavbě, chráněné masivními železnými vraty.

Uvnitř božího domu hořely svíce. Shromáždilo se zde asi padesát mužů, žen a dětí, třesoucích se o své životy.

"Jste ozbrojeni?" zeptal se Gosseyn a rozhlédl se kolem sebe. Viděl, že většina mužů má u sebe meče, šavle, kuše nebo luk a šípy.

Zavřeli vrata: zajistili je třemi železnými závorami a se zatajeným dechem naslouchali. Tu a tam se ozývaly zoufalé výkřiky některých, jimž se nepodařilo doběhnout včas do domu bohů. Vítr sílil a s ním i pronikavý chechot Nosferů, kteří probíhali ulicemi a napadali své oběti. Někdy však bylo slyšet i kletby z lidských hrdel a řinkot mečů těch, kteří se útočníkům postavili na odpor.

Noc ne a ne uplynout; postupně uhasínaly i ohně. Teprve tak k sedmé hodině začal zvolna probleskovat denní jas. Vítr se konečně utiřil a nájezd Nosferů skončil. Gosseyn si s úlevou vydechl, když se úděsné zvuky, jež k nim pronikaly tlustými zdmi jejich útulku, konečně vzdálily. Když už nic neslyšel, vystoupil po schodech do věže, aby si shora mohl udělat obrázek o situaci. Malá osada ležela pod ním bez pohybu a bez hlesu. Ještě stále panovalo zvláštní pološero. Na šedé obloze nebylo možno rozeznat ani slunce, ani hvězdy.

Gosseyn se otrásl, když jeho pohled padl dolů, do ulice pod ním: očekával, že uvidí vysáté mrtvoly všech těch lidí, kterým se nepodařilo dostat se do ochrany chrámových zdí. Ale na kamenech bylo vidět jenom krvavé skvrny. Nosferové je odvěkli.

Venku bylo teď už vše tiché. Gosseynův pohled sklouzl dolů pod pahorek, na němž stála vesnice, a uviděl hordu zakuklenců - minimálně třiceti - jak rychle pochoduje směrem k pevnosti. Asi tucet kroků za nimi jel se skřípajícími koly velký vůz krytý plachtou, v němž, a o tom Gosseyn vůbec nepochyboval, odváželi své bědující oběti.

Seběhl po točitých schodech dolů. Když se objevil v hlavní lodi domu bohů, oznámil unaveným lidem, co viděl.

"U Wudana!" vyrazil ze sebe Almar a zbledl. "Myslíš, že ještě žijí, otče? Co s nimi budou dělat? Koho vzali - a kolik?"

"Vůz byl těžký," odvětil Gosseyn. "Bylo jich určitě víc než deset."

"Musíme něco udělat!" vybuchl Almar vášnivě. "Musíme ihned něco udělat - nebo je už nikdy v životě neuvidíme!"

"Nemůžeme dělat nic," řekl dutým hlasem kovář. "Nemáme sílu na to, abychom mohli vzdorovat zplozencům zla."

"Měli bychom přinést Wudanovi oběť za naše ubohé sousedy," mínil Drago, jeho bratr.

Gosseyn neřikal nic. Byl myšlenkami u své zbaběle zavražděné ženy. Almar naopak reagoval tak, jak mu velelo jeho mládí. Gosseyn na něm viděl, že by se nejraději rozplakal - ale z hrdla mu vyšlo jen cosi jako chropot.

"Všichni jste zbabělci!" vyrazil ze sebe konečně Almar ochraptěle. "Myslíte jen na svou vlastní kůži! Když nikdo nepůjde, jdeme můj otec a já sami!"

Vesničané se rozpačitě dívali k zemi. Několik starších mužů, mezi nimi i hospodský Toono, Gosseynův švagr, se snažilo mladíka od tohoto nesmyslného plánu odradit: každý přece věděl, že proti Nosferům jsou normální zbraně jen minimálně účinné. Byli téměř nezranitelní. A Millanů bylo příliš málo, než aby se mohli pustit do boje s pevností. Byla nedobytná.

Gosseyn poslouchal vášnivou debatu beze slova a při tom si kouskem látky čistil svou šavli. Samozřejmě měli staří pravdu: byli příliš slabí, nezbyvalo jim, než začít uvažovat o eventuálním exodu. Byla to prudkost mládí, která Almara naplňovala hněvem, jenž dával zapomenout na sílu a moc pijáků krve.

Když byl on v Almarově věku, uvažoval stejně: Oko za oko, zub za zub. Ale Nosferové zabili Almarovu matku a on se chtěl krvavě pomstít.

Diskuse se přelévala sem a tam a skončila teprve tehdy, když se Almar, vyčerpaný dohadováním, stáhl za svými mladými přáteli do kouta chrámové lodi a opřen o jeden kulatý pilíř únavou usnul. Také ženy a většina ostatních mužů už dávno hluboko spali. Nyní, když debata utichla, položili se i ostatní, aby si odpočali. Měli v úmyslu opustit budovu teprve tehdy, až se vrátí plné sluneční světlo. Věděli, že pak budou před pijáky krve relativně bezpeční.

Po dlouhé chvíli ticha se zvenku ozvalo skřípám šterku pod podrážkami něčích těžkých bot. Gosseyn nastražil uši.

Jeho švagr Toono, jehož žena - Gosseynova sestra - a dcera spaly natažené na tvrdých dřevěných lavicích, se s hekáním zvedl a popadl svou šavli. Gosseyn si položil prst na rty, přistoupil k vratům a přitiskl ucho na dřevo.

Kroky se přiblížily. Rozpoznal hned, že to jsou kroky nějakého dost velkého muže a zaznamenal také charakteristické řinčení kovu, které mu řeklo, že příchozí je ozbrojen.

Toono pootevřel ústa, ale Gosseyn mu dal gestem na srozuměnou, aby byl potichu.

Na třikrát zajištěné dveře domu bohů zabušila pevná ruka.

"Kdo tam?" zeptal se Gosseyn.

Několik hlav se zvedlo.

"Cestující," přišla odpověď. "Hledat nocleh."

Toono a ostatní dospělí vydechli. Gosseyn rozpoznal, že cizinec mluví pravdu. Sice špatně ovládal jejich řeč - a mohl tudíž být jedním z barbarů, kteří čas od času putovali ze zasněžené Suizy na jih - ale určitě to nebyl žádný Nosfera.

"Jak se jmenuješ, cizinče?" zeptal se Gosseyn přes dveře. Toono přispěchal k němu a postavil se vedle něj s mečem v ruce.

"Maddrax," ozvala se zvenku odpověď.

Když se Matthew Drax probudil, bylo už téměř pozdní odpoledne. Jeho pohled padl na okno. Pršelo. Matt neochotně zasupěl, přitáhl si kolem sebe teplou deku a lehce překvapen zjistil, že má zpocené čelo. Horečka? Posadil se a ohmatl si obličej. Ne. Žádná teplota. Měla snad ten pot na svědomí nějaká noční můra?

Klesl nazpět a pokusil se vrátit do říše snů. Na žádnou noční můru si však nemohl vzpomenout. V jeho snech obcházel jenom Hank Williams. Seděl vedle něho na barové stoličce ve "Zwiebelfisch" a připíjel mu jednou sklenkou slivovice.

Pak si ale vzpomněl na něco jiného a teď už nebylo na spánek ani pomyšlení. Aruula! Ti maskovaní chlápci v kůžích!

Matt zatřepal hlavou, aby si ji vyčistil a pak se zamumláním kletby vstal. Měl velký hlad a jakýsi zvláštní pocit v něm zamlžoval celé jeho vědomí.

Přistoupil k malému okénku. Toonova hospoda se nacházela hned na okraji příkrého pahorku. Vesnice ležela o něco dál uprostřed něj v hustém lese a také v hloubce dole pod svahem se jeden strom tísnil vedle druhého. Někde tam v krajině smáčené deštěm stála pevnost. Matt vyndal své polní kukátko a s jeho pomocí začal prozkoumávat okolí. Jeho pohled klouzal po hustých lesních porostech, až ji po krátkém hledání rozeznal: napravo a nalevo od pevnosti se natahovaly k obloze strašidelné věže napůl zhroucených výškových budov. Našel dóm a někde za ním i milánskou Scalu.

Najednou věděl, co mu ve spánku vyhnalo pot na čelo: ve snu totiž viděl pevnost.

Matt se otrásl. Jeho pohled padl na nouzovou leteckou skříňku, plochý olivově zelený kontejner, v němž se nacházela signální pistole, plastická trhavina, světlice a další věci, které byly určeny k přežití v divočině: sekerka, kompas, vlasec, svítilna, provaz, léky, obvaz, sušené koncentráty a dokonce i nafukovací člun z tenkého, ale pevného nezníitelného materiálu.

Zastrčil si za opasek pistoli a nůž vsunul zase do boty.

Když si protřel rozespálé oči a oblékl se, sešel dolů do hostinské jizby. Byl rád, že po tom, co ho za postupujícího ranního svítání podrobil Toono důkladné prohlídce, našel v tomto domě přístřeší.

Skutečnost, že on a ostatní vesničané trávili noc ve starém kostele, ho přiměla k úvahám, co toho bylo asi příčinou. Teprve později si všiml krvavých skvm. Zde se očividně odehrál nějaký boj: ti lidé museli být přepadeni.

Bohužel Toono neviděl žádný důvod, proč ho informovat o identitě útočníků. Ale co nebylo, mohlo ještě být. Ovšem za předpokladu, že mu Matthew bude schopen dostatečně porozumět. Aruula ho sice naučila základním pojmům zdejší řeči, ale při složitějších slovech nebo vazbách musel Matt kapitulovat. Neučil se ani zpoloviny tak rychle jako ona.

Když sešel po třech nejhořejších rozvrzaných schodech, zaslechl dole hlasitý pláč. Setřásl ze sebe poslední zbytky únavy a rychle seběhl dolů. Ve dveřích hostinské jizby stála Toonova dcera, červovlasá krasavice sotva šestnáctiletá. Její roztřesená gesta a vyčerpávaný výraz mu prozradily, že to byla ona, od níž pocházely ty žalostné zvuky.

Na prahu se málem srazil s Toonem, který právě přicházel z kuchyně, doprovázen baculatou červenolící ženou.

"Rivo!" vykřikl polekaně. "Rivo! Co je, u Wudana?"

Riva se celá třásla a i přes příjemné teplo v místnosti jí neovladatelně drkotaly zuby. Když uviděla svou matku, vrhla se jí zoufale do náručí.

"Nosferové," slyšel Matt, jak vzlyká. "Vzali také Dorek!"

Nosferové? Matt viděl, jak Toono zat'ál zuby.

Jeho žena náhle zbledla. "U bohů," mumlala nešťastně, "čím si to jen zasloužila?"

"Kdo je Dorek?" zeptal se Matt. "Kdo jsou Nosferové?" Tušil něco hrozného. "Nosferové" znělo podezřele podobně jako "Nosferatu" - upír. I když neznal dobře místní dialekt, vycházel z předpokladu, že se význam slova ani během staletí příliš nezměnil. A připomněl si dívku Jandru, s níž se setkal v Bologni. Také ona živila po jeho krvi. Otrásl se, když si na to vzpomněl.

Toono začal mluvit. Matt se snažil ho sledovat, ale několikrát se musel ptát znovu, než napůl porozuměl. Nosferové přepadli včera večer vesnici, zabili Gosseynovu ženu a deset vesničanů unesli. Mezi nimi byla zřejmě i Rivina přítelkyně Dorek. Toono vypadal, jako by nejraději chtěl plivnout na podlahu.

"Vyvrhelové z podsvětí..." mumlal si pro sebe. "Štítí se světla a tajně po nás slídí, aby pili lidskou krev."

Matt jasně porozuměl pojmům "pijí" a "krev." "Nosferové pít krev?" zeptal se.

"Ano," řekl jen Toono a pak se odmlčel. Jako by měl strach říct něco víc. Matt přistoupil ke dveřím, otevřel je a očima pátral po okolí. Hustě pršelo. Venku nebylo vidět ani jediného člověka.

Náhly silný poryv větru vnikl dovnitř. Matt měl chvilkový dojem, že zaslechl šum pleskajících křídel, ale když zvedl hlavu, neviděl nic.

Toono si nasadil na rty ztrápený úsměv a ukázal na jeden stůl, na němž bylo prostřeno. Riva a její matka mezitím zmizely v kuchyni. Matt poděkoval a posadil se. Jídlo bylo prosté: chléb, máslo, sýr a k tomu sklenice zkvášené hroznové šťávy.

"Kde žít Nosferové?" zeptal se Matt.

"Tam dole," odpověděl po chvíli Toono váhavě a ukázal směrem, odkud Matt v noci přišel. "V pevnosti."

"V pevnosti?" Myslel tím snad ten zazděný domovní blok? Toono vyhlédl z okna, jako by se bál nového útoku. Pak poklekl u krbu, v němž praskala dřevěná polena a dmychadlem oživil oheň.

"Ano," pokračoval, aniž se obrátil. "Jsou tak černí jako noc a jezdí na ohnivých židlích, které dělají strašlivý rámus."

Teprve až popisovaný zvuk napodobil, pochopil Matthew, že tím Toono myslel motorky. Co už tušil, se teď potvrdilo: Nosferové byli titíž zakuklenci, kteří odvěkli Aruulu!

"Kolik?" zeptal se. V hlavě mu vířila změt' myšlenek. Musel Aruulu osvobodit - ale jak?

"O moc víc než nás." Toono vstal a ukázal Mattovi ruce. "Teď je nás ještě padesát, ale jich je určitě aspoň sedmdesát - a všichni dospělí. Nemají žádné děti."

Matt sraštil čelo. Dojedl, vstal a vyšel ven. Vzduch byl chladný. Milán byl skryt pod pokrývkou husté mlhy. Nad ním se klenula rozmazaná šed' oblohy a rychle se stmívalo.

Toonův dům byl na nejvyšším místě vesnice a asi tři sta metrů vzdálen od kostela. Cesta do vsi byla příkrá. Vesnice sestávala z asi padesáti domků, chatrčí a stájí, ale ne všechny vypadaly obydlené.

Matthew se vydal podél dlouhého pruhu trnitého houští. Podle použitého stavebního materiálu, z něhož byly vybudovány domky a zdi, musela být vesnice postavena někdy v posledním století.

Na prostranství s kostelem, které vroubila řada domků, se shromáždil živě diskutující dav. Matt z toho, o čem se mluvilo, porozuměl jenom zlomku, ale smysl dobře pochopil: měli strach, že by se Nosferové mohli zase vrátit a odvléct ještě více obětí.

Přistoupil ke skupině. Všechny tváře se k němu obrátily.

"Kdo jsi? Co chceš?" oslovil ho nevrle jeden z mužů, očividně jejich mluvčí.

"Cestující," odpověděl Matt. "Mé jméno je Maddrax. Přijít..." odkašlal si a nataženou rukou ukázal na vysoké hory na severu, "... odtud."

Jakýsi muž s větrem ošlehanou kůží se hlásil o slovo; Matt v něm poznal onoho, který mu otevřel vrata kostela. Jestli se dobře pamatoval, jmenoval se Gosseyn. "Já ho znám. Přišel sem včera po tom útoku a hledal útočiště v domě bohů."

Mluvčí přistoupil k Mattovi. "Já jsem Drago," představil se na oplátku a znovu zopakoval: "Co chceš?"

"Vědět, co tu děje," lámově vysvětloval Matt. "Kdo Nosferové?"

Ukázal napřaženou rukou dolů z pahorku. "Tam dole má družka a já včera přepadli. Vzali ji pevnost."

Okolostojící si začali mezi sebou něco mumlat, pak řekla jedna žena smutně: "Tvá družka je mrtvá."

Nikdo neunikne Nosferům."

Matt potřásl hlavou. "Musím vědět, jinak ne věřit. Jít pevnost."

Obličej lidí kolem se zkrivil v náhlém úleku. Vesničané si museli myslet, že je sebevrah. Ale Matthew stavěl svou naději na skutečnosti, že Nosferové své oběti odvěkli. Nebyli tedy venku jen kvůli vraždění. Aruula nemusela být bezpodmínečně mrtvá, naopak.

"Proč vy ne bojovat?" zeptal se.

Lidé si mezi sebou začali cosi mumlat, čemu nebylo rozumět.

Drago udělal odmítavé gesto. Jeho obličej byl teď bledý. "Protože oni jsou mocní a je jich mnoho. My na ně nestačíme! Až dosud hledali své oběti v našich řadách jen zřídka, ale teď... Něco se změnilo."

Bezmocně rozhodil rukama.

Matt napjatě poslouchal jeho slova a při tom si náhle uvědomil, že mu postupně stále více rozumí. V jeho řeči převládala hlavně italská slova - řeč, kterou neovládal - ale byly zde i úlomky francouzštiny a němčiny, kterými oběma mluvil docela obstojně. Čím méně se snažil pochopit jednotlivé útržky slov a zaměřil se spíše na celkový smysl řečeného, tím srozumitelnější to pro něj bylo. Což bohužel neznamenalo, že jeho slovní projev tím byl nějak lepší...

"Ne dobré, když vy schovávat," řekl. "Když vy ne bránit, nikdy oni nepřestat."

"Co ty víš?" vmísil se do řeči jeden vyzáblý muž s dlouhými vlasy a zaryl pohled do země. "Jsme prokletí. Na naši vesnici lpí kletba - pán pevnosti..."

"Pán pevnosti?" opakoval Matt. "Jak jmenovat?"

"Ty jsi cizinec," řekl Drago, ignoruje jeho otázku. "Ničemu nerozumíš. Bohové přivedli Nosfery mezi nás, aby nás zkoušeli." Udělal na okamžik pauzu, vyhýbaje se Mattovu pohledu. "Nemůžeme nic dělat - je to Wudanova vůle..."

"Je to Wudanova vůle," opakoval po něm dav tupě. Drago pokynul a lidé se rozešli. Zůstali pouze on, Gosseyn a jeden mládenec, vypadající jako jeho syn.

"Jste muži, nebo baby?" zeptal se mladý muž rozhořčeně a sevřel pevně jílec své šavle. "Když se dáme dohromady, můžeme se bránit!"

"Nemá smysl stavět se proti bohům." Drago si nervózně třel svou hranatou bradu. "Jdu teď domů a přivedu svou rodinu. Radím vám všem, abyste šli do domu bohů!" Otočil se a vzápětí bylo slyšet skřípot jeho kroků mezi okolními domky.

Gosseyn vyzval Matta přátelským gestem, aby šel s ním. "Pojď ke mně. Jsi můj host. Povím ti o Nosferech."

Jeho dům byl naproti kostelu. Obytnou místnost halilo totéž podivné pološero. Gosseyn vyzval Matta, aby se posadil na jednu stoličku u krbu. Pak začal vyprávět, co o národě Nosferů věděl. Že jich kdysi bylo mnoho stovek. Že se ještě před krátkou dobou živili lovem jako normální lidé - Gosseyn často pozoroval, že vysílají lovecké výpravy do severních hor a předpokládal, že tam plní gerulí hnízda. A že žili celkem izolovaně ve své pevnosti a vyhýbali se kontaktům s lidmi.

Aspoň donedávna tomu tak bylo. Ale asi před dvěma úplňky se s Nosfery něco stalo. Začali být agresivnější. A najednou měli k dispozici mocná kouzla jako studené pochodně a hřmící ohnivé židle, na nichž jezdili.

Elektrický proud a motorky! Matthew Drax raději upustil od toho, že by Gosseynovi vysvětloval podstatu těchto kouzel. Ale ptal se sám sebe, odkud asi pijáci krve tyto vědomosti získali...

Když náhle s prudkostí odpáleného granátu prolétlo oknem Gosseynovy jizby dovnitř natažené černé tělo, byl Matt několik vteřin jako paralyzován. Prvního maskovaného vetřelce následovali dva další.

Dopadli na prkennou podlahu pružně jako kočky, udělali přemet a v okamžiku byli zase na nohou. V jejich kostnatých rukou se zablýskly dlouhé čepele mečů a svit v jejich očích, hledících ze štěrbin jejich masek, prozrazoval žízeň po krvi a smrti. Vítr, který pronikl dovnitř rozbitými tabulkami v oknech, rozdmýchal oheň v krbu, takže na zlomek vteřiny místnost ozářilo oslnivé světlo.

Almar, Gosseynův syn, se vzpamatoval první. Pozvedl svou šavli a s divokostí mládí se vrhl proti útočníkům. Gosseyn, jehož šavle ležela před ním na stole, byl na svůj věk až překvapivě mrštný. Rychle jako myšlenka se zbraň octla v jeho ruce a skřípaje zuby zasypal rychlými a pádnými údery zakuklence, který mu byl nejbližší.

Také Matt vyskočil, ale nedostal se už k tomu, aby tasil svou berettu. Rána plochou čepelí přes kotníky a následující prudká bolest měly za následek, že automat upustil. Jeho protivník byl až neuvěřitelně rychlý! Matt rychle uskočil nazpět a popadl stoličku, aby si zlověstně mručícího útočníka udržel od těla. Přitom padl jeho pohled rozbitým oknem ven. Křídla kostelních vrat zela dokořán a dovnitř se právě drala horda Nosferů, aby se vrhla na shromážděné vesničany. Při jejich spatření se ženy panicky rozkřičely, běžaly jako šílené sem a tam a pletly se bojujícím mužům pod nohy. Nosferové na ně vrhali sítě a lapali je. Vyli a vřeštěli, opojeni krví.

Krak! Špička zakuklencova meče se hluboko ponořila do sedadla stoličky. Matt strnul, když se ostrý hrot zastavil jenom pár centimetrů před jeho čelem. Pak ale poznal z udiveného výrazu svého protivníka, že se mu nedaří hluboko zaraženou čepel znovu vytáhnout!

Prudké trhnutí - a meč byl vyražen z ruky maskovaného útočníka, následoval odhozenou stoličku při jejím letu napříč místností a zarachotil o zem.

Zakuklenec v obraně napřáhl ruce, když se Matt vrhl vpřed a uštědřil hrozivé postavě prudký úder do žaludku. Chlapík se zapotácel dozadu, zatímco Matta se na okamžik zmocnil pocit ošklivosti. Bylo to jako by se dotkl vysušeného masa nějaké mumie!

Něco mu narazilo do zad. Upadl a tvrdě přistál na podlaze před otevřenými dveřmi. Rychle se převálil, jeho ruce nahnátly kůži a z úzkých štěrbin masky naň zíral pohled mrtvých očí.

Gosseyn vyřídil svého protivníka ranou do krku a chystal se nyní pomoci Almarovi s jeho soupeřem, který ho zahnal do jednoho z rohů místnosti.

Matt od sebe odstrčil mrtvolu, vyhrabal se na nohy a nechápavě sledoval dění na kostelním prostranství. Před tmavými kamennými zdmi se hemžili Nosferové, vlekouce za sebou v sítích bezvědomé nebo i mrtvé lidi. Náhle měl dojem, že cítí silný zápach. Jeho pohled padl na mrtvé, ubité tělo Draga. Pak se kreatury stáhly a daly se směrem, vedoucím dolů z kopce. Za Mattem se ozval nelidský výkřik. Když se otočil, vyřítel se na něj poslední zakuklenec, meč pozvednut k úderu. Zřejmě se už tedy vzpamatoval po ráně do žaludku. V patách se mu s obličejem zkřiveným zuřivostí hnali Gosseyn a Almar. Matt ukročil stranou, jako by chtěl muže v kůži nechat projít. Ale jak se ten ocitl u něho, použil na něj ten nejstarší trik na světě: nastavil mu nohu. Maskovaný ztratil rovnováhu a přistál na břiše v prachu. Jeho meč zavířil vzduchem a zabodl se hluboko do měkké hlíny venku před dveřmi. A pak už tu byl Gosseyn. Jeho meč se svisle pozvedl a pak za doprovodu triumfálního zavytí svého majitele zasvištěl dolů, kde se hluboko zaryl do vetřelcových zad.

Když se Toono se dvěma lahvemi vína vrátil ze sklepa, čekal ho hrozný šok. První, co uviděl, byla jeho žena, která ležela na zemi zsinálá a bez života. Potom zpozoroval zakukleného cizince, který se s mlaskáním skláněl nad jejím hrdlem. Zadními dveřmi vybíhal právě druhý vetřelec a táhl za sebou jeho zoufale se bránící dceru Rivu.

Toono zavrával, když si uvědomil, že jeho Tsita už nežije. Tu se zakuklenec otočil a změřil si ho svýma potměšilýma, zlovlnýma očima. Toono viděl, jak po jeho kožené obličejové masce stéká krev jeho ubohé ženy.

Zmocnil se ho pocit silného odporu. A bezmocný hněv. Instinktivně zvedl láhev a se zuřivým výkřikem jí mrštil po hrůzném tvorovi. S řinkotem se roztříštila na zdi za ním. Netvor vyskočil a vrávoravě, jakoby omámený vínem, vykročil k Toonovi.

Toono hodil druhou láhev. Tentokrát neminula svůj cíl a roztříštila se na obličej zakuklence, který se otřesen odpočel o pár kroků dozadu.

Toono nebyl hloupý. Věděl, že beze zbraně nemá proti pijákovi krve žádnou šanci. Dal se tedy na ústup. Obrátil se na podpatku a rozběhl se k zadním dveřím. Nemělo smysl hrát si na hrdinu.

Vyřítel se ven, zakuklence v patách. Musel se dostat do vesnice a sehnat nějakou pomoc, jinak bude Riva ztracena.

Toono se hnál příkrou stezkou dolů a přitom vysílal zoufalé modlitby k bohům. Když si konečně dodal odvahy a ohlédl se, zjistil ke své nemalé úlevě, že jeho pronásledovatel to vzdal. Právě mizel mezi houštím a jedlemi. Někde v tom směru bylo slyšet rachocení strašidelných ohnivých židlí. Toono si pomyslel, že ta strašidelná postava byla asi nějaký opozdilec, který měl strach, že ho zde ostatní nechají. Když dorazil do vesnice, zmocnil se ho děs.

Domky sousedů byly temné. Všude na zemi bylo plno krve a tu a tam se válely pohozené zbraně.

Rozkřičel se strachy, když zahlédl tři postavy, které se k němu blížily ze vsi.

Ale nebyli to žádní Nosferové. Jeden z mužů měl krátké světlé vlasy. To musel být ten Maddrax. Toono sebral své poslední síly a začal hlasitě volat o pomoc.

"Riva!" křičel. "Mají Rivu! Tsita je mrtvá! Ach, Wudane!"

Když k němu Matt, Gosseyn a Almar došli, byl to na těle i na duši zlomený člověk. "Nosferové," mumlal se sinalým obličejem. "Zabili Tsitu a Rivu odvěkli..." Pak začal plakat.

Gosseyn a Almar ho vzali mezi sebe a zavedli ho zpátky do hospody.

Almar šel za pult a otevřel jednu láhev kořalky. Gosseyn nalil stále se třesoucímu Toonovi jednu sklenici. Hospodský zíral před sebe slzami zalitýma očima.

"Byl jsem ve vinném sklepe," řekl. "Když jsem se vrátil, byla Tsita mrtvá." Pak vyprávěl všechno, co zažil.

Matt zatím šel do kuchyně, uviděl rozervané hrdlo buclaté malé ženy a ošklivost mu stoupla až do hrdla. Přejel po něm mráz, když pomyslel na Aruulu. Musel něco udělat, než ji potká stejný osud. Nebo snad už dávno nežije?

Když se vrátil do hostinské jizby, Toono zhrouceně seděl a vzlykal. Gosseyn si zamyšleně třel bradu. Byl bledý jako smrt a jeho syn se po celém těle třásl.

"To nejsou žádní lidé." mumlal Almar nenávisťně. "Musíme je pobít! Nezaslouží si žít!" "Je nás příliš málo," namítl Gosseyn. "Otče, musíme..."

Matt vrhl na Gosseyna tázavý pohled. Šedovlasý lovec škubl rameny. Bezpochyby byl stejného mínění jako jeho syn. Ale teď už bylo příliš pozdě. Vesnice byla téměř vylidněná. Nosferové odtáhli většinu jejich obyvatel s sebou do své dokonale strážené pevnosti. Matt se neodvažoval pomyslet na to, co se zajatými asi udělají. Vzpomněl si na taratsiho krále Rraara, jehož sídlo navštívil jako domnělý bůh, a na jeho úděsnou zásobárnu, kterou tam viděl a která sestávala převážně z živých lidí.

Odkudsi bylo slyšet plakat dítě. Gosseyn a Almar zvedli hlavy.

"Vy postarat o to dítě," řekl Matt. "A jít vidět, kdo živý. Já vrátit nejpozději zítra večer."

Pak vyšel pevným krokem ven do noci a zamířil k cestě, vedoucí dolů z pahorku.

"Co chceš dělat, Maddraxi?" zavolal za ním Gosseyn.

Nedostal žádnou odpověď.

Bylo to úplně jako při nějakém bojovém nasazení.

Matthew Drax, někdejší velitel a někdejší pilot US Air Force, se plazil křovím asi tak dvacet metrů od vrat pevnosti. Jeho zatím už ne tak krátké, ale zato dost nápadné světlé vlasy skrývala na kraji cesty nalezená čepice z taratsí srsti a modrozelené oči krylo polní kukátko, zaměřené na u vrat přecházející stráž.

Nad vrcholky stromů kroužila s bzučením jedna tlustá černosrstá flega, pátrajíc po nějaké mrtvole, aby do ní mohla naklást svá vajíčka. Že předimenzovaný hmyz je zralý ke kladení, viděl Matt na první pohled, protože jeho tělo bylo silně nadmuté. Neměl sice před tímto zvířetem žádný zvláštní strach, doufal ale, že není krátkozraké a nesplete si ho s mrtvolou; to by naň stráž u vrat jistě upozornilo.

Předtím byl Matt dost domýšlivý na svou znalost řeči; mluvil dobře německy a obstojně francouzsky, ba dokonce rozuměl i berlínské hantýrce. Ale jazyk zakuklenců u vrat byl pro něj jenom jakési nesrozumitelné hrdelní mručení a sykání.

Přikrčil se ve své olivově zelené uniformě asi tak dvanáct metrů od vrat a mumlal němé kletby. Jak to jen u čerta provést, aby se dostal dovnitř?

Doma v Riverside se mu jako mladému zelenáči vždycky nějak povedlo vplížit se do hospody nebo někam jinam, kam jako neplnoletý kluk nesměl. Ale v této době a v tomto čase se nedalo bohužel nic dělat. Zdejší strážci dveří byli neúplatní. Patrně by na ně neudělala dojem ani pětikilová krvavá tlačinka. Někde blízko náhle něco zarachotilo. Matt instinktivně stáhl hlavu mezi ramena a zadržel dech. Strážci u vrat se nepohnuli z místa. Zřejmě tedy nic neslyšeli. Mattův pohled přelétl nalevo a napravo - a pak myslel, že se mu snad musí zastavit srdce.

Jeho první myšlenka byla: Almar!

Ale mýlil se. Postava, která se asi tak deset kroků od něho přikrčeně kradla křovím, nebyl Gosseynův syn, nýbrž mladý chlapík s dlouhými tmavými vlasy, které přidržovala tmavohnědá čelenka. Jeho horní ret zdobil tenký knírek. Měl na sobě šedohnědý kožešinový plášť a na zádech zplihlý batoh. Na jeho opasku viselo v kožených pochvách téměř deset vrhacích nožů a meč. Kromě toho měl ještě na břiše kuši. Z úzkého toulce přivázaného k jeho nadloktí vyčnívaly konce krátkých železných šipek.

Kdo u všech pekel je tohle? Rambo z budoucnosti? pomyslel Matt - když tu cizinec znenadání zmizel.

Matt opatrně pozvedl hlavu a soustředěně pátral zrakem napravo. Nemýlil se. Cizinec si ani neklekl, ani se nepoložil na zem. Jako by se do země propadl.

Podzemní říše ho pohltila.

Na druhé straně - země nepolyká žádné lidi, uvažoval Matt. Musí tu být nějaké jiné vysvětlení.

Hnán zvědavostí se začal nehluché plazit tam, kde mládenec tak nevysvětlitelně zmizel.

Krátce nato ležel na okraji díry v zemi. Měla železný okraj a byla kulatá. A vedle ní, skrytý v křoví, ležel rezavý poklop od kanalizace.

Matt sraštil čelo a podíval se dolů do šachty. Přímo pod ním vyčnívaly ze zdi zarezavělé železné stupačky. Z temné hloubky pronikal do jeho nosu zatuchlý pach podzemního světa - a jeho uši zachytily dutou ozvěnu kroků. Pak klang!, a tlumené zaklení. Cizinec, zmizivší v kanalizaci, si zřejmě někde narazil hlavu.

Matt se i přes vážnost situace musel usmát. Kdo byl asi ten chlapík a co chtěl v odpadovém kanále? Protože nebyl oblečen jako Nosfera, asi k nim nepatřil. Kromě toho se předtím před strážci vrat skrýval. Ten chlápek se tady vyzná, říkala Mattovi jeho optimistické já. Pověs se mu na paty. Snad ti bude moct nějak pomoci...

Ten chlápek se tu vyzná, oponovalo naproti tomu jeho pesimistické já. A až budeš tam dole, ukáže se třeba, že je to nějaký lump nebo vrah nebo dokonce spřezenec Nosferů, který má za úkol nalákat za sebou eventuální nezvané návštěvníky a tímto elegantním způsobem je vyřadit...

"Pak tedy musím být dvojnásobně opatrný," zabručel si Matt tiše k sobě a hmátl po rezavé stupačce. Na břiše se přetočil, strčil nohy do šachty a spustil se přes okraj.

Stupně byly kluzké, protože je pokrývala rez a vlhkost, ale Mattovi se podařilo zmizet tiše a nepozorovaně v díře, aniž by strážce něco zpozorovaly.

O dvanáct přičlů hlouběji - odhadoval výšku šachty asi na pět metrů - se dostal na dno. Půda se zdála být z betonu, který přečkal uplynulá staletí téměř bez úhony. Matt se rozhlédl kolem sebe, snaže se zrakem proniknout temnotu. V duchu se proklínal, že svítilnu nechal v kontejneru - a ten ve vesnici. Měl s sebou jenom pistoli, kukátko a nůž. Ach ano - a zapalovač! Vytáhl ho.

Právě když se ho chystal rozsvítit, zaslechl tiché kroky a uviděl světlo pochodně. Byla vzdálena asi tak dvě stě metrů a osvětlovala v kožešině zahalenou paži, která ji držela. Ze směru, kterým se pohybovala, dolétl k Mattovi slabý závan chladného vzduchu.

Matt se vydal za světlem, aniž použil zapalovač; jen by ho prozradil. Ale ve tmě mohl postupovat jen pomalu a najednou světlo pochodně už neviděl. Buď to ji chlapík, kterého sledoval, zhasil nebo - a to se zdálo pravděpodobnější - zahrnul někam za roh. Matt zadržel dech a poslouchal. Z dálky slabě slyšel kroky sledovaného chlapíka.

Stál bez pohnutí asi tak půl minuty a pak konečně rozžehl svůj zapalovač. V jeho třepetavém světle se pak vydal strašidelně tichou chodbou. Napravo a nalevo podél vlhkých holých zdí se tyčily hromady civilizačního odpadu: rezavé a rozbité plechovky od piva, plastické lahve a sáčky. Zřejmě tento kanál sloužil po katastrofě nějaký čas jako úkryt. Matta bezděky zamrazilo, když pomyslel na to, jak zde asi lidé trávili čas po nárazu komety, v nejisté naději, že později se budou moci zase vrátit k dřívějšímu způsobu života. Naděje, která se nesplnila...

Pod Maltovými nohama něco zaskřípalo. Když se podíval dolů, zachytil ještě záblesk chitinových krunýřů několika švábů, kteří s chřestěním přechali.

Matt se při pohledu na obtížný hmyz oťrásl. Nesměl si ho ale všímat. Proto se snažil dostat se co nejrychleji kupředu a nehlučně, jako kočka, se plížil chodbou dál, pokoušeje se lokalizovat kroky muže, kterého sledoval. Ale tento Rambo byl už příliš daleko - nebo zahrnul do nějaké příčné chodby, z níž se ozvěna nenesla tak daleko.

O pár minut později pocítil Matt chladný závan odkudsi zleva. Tam někam asi odbočil ten tajemný chlapík. Když zahrnul za roh, udeřilo ho najednou něco do hlavy.

Před Mattovými očima vybuchl celý ohňostroj zářivých hvězdiček. Z hrdla se mu vydral přidušený výkřik. Klesl na kolena, zapalovač mu vypadl z ruky a zhasl. Ale na zlomek vteřiny stačil osvětlit útočníka - obraz, který zůstal i poté zachycen na Mattových sítnicích: zvednutý meč a zuřivý výraz ve tváři, jak stál široce rozkročen nad ním, chystaje se ke smrtící ráně!

Matt neváhal ani vteřinu. V jeho pozici na kolenou mu nezbývalo mnoho možností. Vyrázil levicí vpřed a chňapl.

Zajímavé zalapání po dechu mu potvrdilo, že mířil dobře. Zesílil tlak na mužovy genitálie a zároveň pravicí udeřil směrem, kde předpokládal mužovu bradu.

Tím, že se muž právě ve stejném okamžiku zhroutil, vyšel Mattovi jenom vstříc - v tom pravém smyslu slova. Protože mužova brada při tom narazila přímo na Mattovu vzhůru mířící pěst.

Muž se s bolestným zasténáním sesypal. Matt ho pustil a zaslechl, jak Rambův zátylek udeřil s dutým

úderem o betonovou podlahu. Hmatal po svém zapalovači, našel ho a rozsvítil. Současně vytrhl svou berettu a zamířil jí na hlavu neznámého. Byl ještě při vědomí, ale jeho výraz prozrazoval, že má dost. Oba muži těžce oddechovali.

"Když ty pohnout než já řeknu," pronesl Matt zlověstným tónem, aby druhému dal jasně najevo, že s ním nejsou žádné žerty, "ty mrtvý".

"Milost, pane," zasípal cizinec. "Milost." Pak trhavým pohybem zvedl hlavu, jako by ho něco napadlo. Zmateně se podíval na Matta. "Kdo jsi? Ty mluvíš... jinak."

"Kdo ty?" opáčil Matt.

"Říkají mně Gholan," řekl mladík. Třel si bolavý týl. Matt ho nechal.

"Co ty dělat tu?"

"Já... já hledám..." Gholan zakašlal a ohmatával si bradu, která poznenáhlu začínala mít červenomodrou barvu. "Já hledám... svou nevěstu."

"Tvou družku?" zeptal se Matt, který význam slova "nevěsta" vytušil jenom ze souvislosti. "Tady? Pod zemí?"

Gholan kývnul. "Daman ji unesl. Před čtrnácti dny."

"Kdo Daman?" zeptal se Matt. Zastrčil pistoli zase za opasek. Nyní už nevěřil, že je Gholan pro něj nebezpečný a chtěl mu to také demonstrovat.

"Pán Nosferů," odpověděl Holan. "A kdo jsi ty? Smím vstát?"

"Sedni si," řekl Matt.

Gholan se pomalu posadil a pažemi si objal kolena. Vypadal dost poničeně. Boule na jeho hlavě natékala do pozoruhodné velikosti. Matt povzdychl. Nějak mu bylo toho mládence líto. Mohlo mu být nanejvýš tak osmnáct.

"Odkud ty?" zeptal se.

"Z Millana," řekl Gholan. "Chtěl jsem se s Ghitou oženit. Jsme si zaslíbeni."

"Rozumím," řekl Matt. "Teď ty chceš ji osvobodit." Klekl si ke Holanovi. "Mně totéž stalo," řekl. "Daman unést Aruulu, mou družku."

Gholan s porozuměním kývnul. "Včera jsem objevil podzemní cestu," řekl. "Je možné proniknout tudy do pevnosti!"

Když Aruula přišla k sobě, byla přesvědčena, že ji to trápila nějaká noční můra. Pamatovala se jen mlhavě na strašidelného tvora, který ji popadl a hodil před sebe na své podivné dvojkolové vozidlo. Teprve když zjistila, že neleží vedle Maddraxe, nýbrž na slaměném kavalci v jakési místnosti se stěnami z kamenných kvádrů, začala si pomalu uvědomovat skutečnost.

Co se to jen stalo? Což se jí ten boj se zakuklenci nezdál? Opravdu se to stalo? Zmocnil se jí strach.

Čirý strach, který jí až zaškrtl dech. Kde to vlastně je? Kdo byli její únosci? A co s ní zamýšlejí?

Vstala. Celé tělo ji bolelo. Udělala pár kroků a zamávala pažemi. Malá cela měla místo oken jen úzké větrací šterbiny vysoko nahoře ve zdi, kam se nedalo dosáhnout. Dveře byly zamčené.

Maddrax nebyl u ní. Zabili ho snad? A zmizel i její meč. Byla bezbranná.

"Ó Wudane," mumlala tiše. "Pomoz mně a ukaž mně cestu..."

Ale Wudan neodpověděl. Obyčejnému bojovníkovi stejně nikdy neodpovídal. Baloor, mluvčí bohů, říkal, že bohové nemohou mluvit s každým obyčejným člověkem, protože na to nemají čas. Měli na práci důležitější věci, protože se museli starat o uspořádání světa.

Zaslechla řinčení klíčů a stáhla se do nejzadnějšího kouta své cely. Bezděky si rukama zakryla hrud'

Normálně sice neměla žádné zábrany pohybovat se venku téměř nahá, ale tady se náhle cítila zranitelná a obnažená.

Zavřela pevně oči, když vešel jeden zakuklenec. Dvě v hlubokých důlcích zapadlé oči si ji hltavě prohlížely. Muž byl tak vychrtlý, že vypadal téměř jako kostra a byl celý zahalen v černé kůži. Z plesnivého pachu, který z něho vycházel, se jí obracel žaludek. Do hrdla jí stoupla palčivá nevolnost.

Ó Wudane!

Zakuklenec se nehýbal. Jen na ni vyvaloval své tmavé oči a z hrdla mu vycházely nesrozumitelné chraptivé zvuky. Jeho kostlivé ruce vzrušeně potrhávaly jeho oděvem, jako by si ho snad chtěl svléct. Aruula ho zděšeně pozorovala.

"Neet!" vykřikla ve svém jazyce. Odstrčila se od chladné zdi a pokusila se proběhnout kolem strašidelné postavy. Zakuklenec jí nastavil nohu. Upadla celou svou délkou na podlahu. Hlavou při tom narazila do stěny a téměř si přála, aby ztratila vědomí. Ale přání se jí nesplnilo. Chvilí jí v hlavě bodala nesnesitelná šubavá bolest.

Postava v kůži se s roztaženými rukama postavila před ni, vycenila zuby a cosi zasyčela.

Než se stačila Aruula vzpamatovat, už tu byli jeho komplici. Popadly ji tvrdé ruce a brutálně s ní šubly vzhůru. Ze všech stran k ní proudil hnilobný pach. Nový nával ošklivosti ji přemohl a nohy jí vypověděly službu.

Náhle pronikl k jejím uším výkřik. Smečka se rozdělila a uprostřed se vynořila jedna o něco menší postava. I ona byla oděna v kůži, ale na hlavě měla jakousi černou kápi, která ponechávala její obličej ve stínu. Postava držela v pravé ruce krátký bič. Tím začala mlátit Aruuliny mučitele, při čemž chrlila přívál slov, jimž Aruula nerozuměla.

Zakuklenci se choulili před ranami a zakrývali si rukama obličej, ale nebylo jim to moc platné. Dostalo se jim jejich trestu a s naříkáním utekli.

Na místě zůstali pouze dva muži: tajemný v kápi a jeden podsaditý chlapík s černými očima, v nichž Aruula ke svému úžasu přečetla strach. Na čele jeho masky byl symbol ve tvaru kruhu. Muž s bičem se před Aruulou nepatrně uklonil a když její pohled padl na jeho prsty, poznala, že musí být v této končině cizí. Jeho kůže byla světlá a jeho ruce nevypadaly, jako by někdy v životě vykonávaly těžkou práci. Aruula byla přesvědčená, že má co dělat s náčelníkem těchto zakuklenců. Ale kdo byl ten druhý s kruhem na čele? Šaman hordy?

"Omluv prosím perverzní lačnost mých poddaných," řekl náčelník - sice v řeči Millanů, která byla jazyku putujících národů velice podobná, ale hlasem, který přesto byl jaksi cizí a tak kluzký a olejnatě hladký, že v Aruulině hlavě vykřikl nehluchý hlas Nebezpečí! "Udělal ti něco?"

Aruula němě zavrtěla hlavou.

"Já jsem Jacobo," pokračoval náčelník. Ukázal na svého průvodce. "A tohle je Daman, můj lokaj." Hlasitě a jaksi oplzle se zasmál a Daman sebou trhl.

"Kdo jste?" zeptala se Aruula, snažíc se, aby její hlas zněl pevně. "Proč schováváte své obličej?"

"Já jsem pán pevnosti a města," řekl Jacobo. "Daman je nikdo." Omotal si řemínky biče kolem své pravice. "Brzy budu pánem této země - a později i celého tohoto světa."

Aruula sice pocházela z prostých poměrů a její duch nebyl zkažen žádným vzděláním, ale nemocné poznala na první pohled.

Také v její hordě takového nemocného měli: Muuldu. Ve dnech, kdy byla mlha, vídal na obloze létající polévkové misky a k jejich počtě vyzpěvoval zbožné písně. Baloor radil jí i ostatním, aby se Muuldovi nesmáli, ale pokud možno mu ve všem dávali za pravdu, aby se nerozčiloval. A tak přikývla i tentokrát a řekla: "Děkuji ti za tvou pomoc, pane světa."

A dodala: "Dovolil bys mně vrátit se ke svému druhovi?"

Jacobo se pod svou kápi zahihňal.

"Toto," odpověděl, "je bohužel nemožné." I když to nemohla vidět, věděla Aruula, že si ji měří bodavými pohledy. K tomu ani nepotřebovala použít své telepatické schopnosti.

"Můj geniální duch," pokračoval pomatený, "vymyslel plán, v němž ty budeš mít rozhodující roli."

Zhluboka se nadechl. "Protože nadešel čas, kdy přistoupím k rozšíření svého panství!" vysvětloval přesvědčivým hlasem.

Aruula z toho nerozuměla ničemu, ale vyhlídka, že i nadále zůstane v moci šíleného, vystupňovala její hrůzu.

"A jaká role to bude?" Ještě pevněji se přitiskla ke zdi. Kámen, o který se opírala zády, byl ledově studený.

"Potřebuji tě pro jeden pokus, mé krásné dítě," opáčil Jacobo.

"Experiment, který mé věrné Nosfery učiní dokonalejšími..." Jeho další slova zanikla v nezřetelném

mumlání. Pohlédl ke stropu, škulbl sebou, pak zaječel, jako by ho někdo nakopl a oběma rukama udeřil po nějakém neviditelném protivníkovi. Pak se zase znovu uklidnil a vydal jakýsi chraptivý rozkaz.

Objevili se dva zakuklenci, popadli Aruulu zleva a zprava a táhli ji s sebou.

Byli cítit po hnilobě a rozkladu. Jejich kroky zvířený prach vnikal barbarce do úst i do nosu a vyvolal u ní záchvat kašle.

Byla tažena nahoru po vyšlapaných schodech. Pak ji vedli nějakou dlouhou chodbou a strčili ji do místnosti, která až na zatuchlý slavník byla zcela prázdná. Místnost měla jedno okno, ale to leželo tak vysoko, že jakýkoliv pokus o útěk tímto směrem byl naprosto beznadějný. Aruula si všimla, že je zde mnoho dveří, vedoucích do vedlejších místností. Byl zde i krb, v němž planul malý oheň.

"Nejsi tady sama," řekl Jacobo. Ukázal na dveře a pak pánovitým gestem odeslal Damana a ostatní své pomocníky ven na chodbu. "Je zde více žen, ale to je jenom mizerný chovný materiál."

Zasmál se a Aruula si v duchu kladla otázku, co asi mínil tím chovným materiálem. "Jedna ztratila rozum, když jsem ji seznámil se svým plánem. Další se vrhla do dvora." Jacobo posměšně odfrkl. "Všechno jenom pitomá selská nemehla." Jeho pohled se nyní zaměřil na Aruulu. "Na tobě je ale hned vidět, že jsi třída. Bude z tebe nádherná chovná matka pro moje Nofery."

Ty jsi nemocný! vykřiklo to v Aruule. Nescházel mnoho a byla by se navzdory nebezpečí na Jacoba vrhla. Ani na okamžik ji nenapadlo, že by se snad s těmi odpornými zakuklenci pářila. To by raději zemřela.

Jacobo sebou náhle škulbl jako pod úderem biče. Jeho ruce se sevřely kolem rukojeti bičíku.

"Podívej se jenom na tyhle ohavné nestvůry," zasykl a ukázal na venku čekající strážce. "Co vlastně jsou? Lidé? Démoni? Výplody nějaké propastné perverze? Případ pro školskou medicínu? Pocházejí přímo z pekla? Nebo jsou snad produktem mutace z ozáření?"

Aruula neznala žádnou školskou medicínu. Neříkal jí nic ani pojem "mutace z ozáření". Ale věděla, že ten muž s kápí není při smyslech. Poznala to podle jeho hysterického smíchu.

Než se ještě mohla na něco zeptat, Jacobo zavřískl: "Z pekla? Ne, ne! Brzy se dovíš pravdu, malá! Ale to poznání ti nebude k ničemu!"

A zase se se štěkavým smíchem ohnal po imaginárním protivníkovi, když tu do místnosti vstoupil Daman a svou skřípavou řečí se ho něco zeptal.

"Ach, mor na tebe!" vykřikl Jacobo. Otočil se dokola a Aruula uviděla v jeho pravici jakousi černou hůlku, která se neobyčejně podobala Maddraxově zázračné svítilně. Zamířil jí na Damana, ten ze sebe vyrazil zděšený hrdební zvuk a v obraně zvedl obě paže.

S hlasitým zapraskáním vyskočily z Jacobovy ruky tenké modrobílé blesky. Zasáhly Damana do hrudi a ten odletěl dozadu, jako by ho odmrštila nějaká neviditelná pěst a zády narazil do zdi.

Jacobo se obrátil k Aruule, která bledá úlekem ustoupila až ke svému slaměnému lůžku.

"Nejsou dokonalí!" zachraptěl a na rtech se mu objevila bílá pěna.

"Ale já je zdokonalím! A ty budeš jejich matka!"

Matt napjatě hleděl do tlusté roury, která vyčnívala z pravé strany kanalizační šachty. Zvláštní šouravý zvuk, který se zdál vycházet odtamtud, vzbudil jeho zvědavost.

Nejdřív zaznamenal jenom zápach, který byl tak odporný, že se mu málem obrátil žaludek. Pak zaslechl jakési mlaskání, jako by se to nějaká těžkopádná slizká hmota posunovala po hladkém podkladě směrem k němu.

Když rozžehl zapalovač a posvítíl si jím dovnitř, postavily se mu chloupky na šíji. Přece jen se nemýlil. Také Gholanovy oči se zděšeně rozšířily. Před nimi se v úzkém paprsku světla cosi vynořilo. Matt vrhl na tvora v šachtě jen krátký pohled, pak popadl Gholana za límec a jako štván furiemi dal se i s ním na zběsilý útěk šachtou pryč.

"Příšerné!" zasténal Gholan, když se asi o sto metrů dál těžce oddechující konečně zastavili. "Co je to za nestvůru, Maddraxi?"

Matt mu na to nemohl dát žádnou odpověď. Kreatura vypadala jako bizarní směsice slimáka a žraloka.

Čert ví, jaké mutace se mohly tady dole ještě skrývat.

"Já nevím, co to je, Gholane," řekl po chvíli konečně. "Ale ono nás to nechytit, protože pomalé."

Rozhlédli se kolem. "Navrhuju pokračovat hledat cestu do pevnosti."

Gholan kývnul. Byl smrtelně bledý. Matt ve světle zapalovače viděl, že mu na čele stojí krupičky potu.

Ohlédl se ještě zpět k rouře. Sliznatá pulsující věc právě vylézala ven. Čtyři tykadla silná jako paže zvědavě hmatala kolem. Tolik na téma pomalost.

Gholan začal zvracet. Pak pocítil, že mu Matt prudce škubl rukávem a rozběhl se za ním.

Zanedlouho narazili na tři kluzké stupně, které vedly vzhůru. Když po nich vystoupili, octli se v prázdné holé místnosti. Společnými silami pak zabouchli za sebou dřevěné padací dveře. Gholan na nich nahmatl závoru a zajistil ji. "Snad jsme neudělali žádnou chybu," vydechl. "Teď jsme tady uvězněni!"

Matt se rozhlédl po čtvercové prostora, osvětlené mdlým světlem. Zdi sestávaly z hrubých, světlým jílem omítnutých cihel a byly v nich další dřevěné dveře. Místnost neměla žádná okna, jen na stropě, který se klenul aspoň pět metrů nad nimi, zahlédl otvor, jímž se dovnitř linulo bledé, zsinálé světlo.

Na jílové omítce byly obrazy, něco jako jeskynní malby pravěkých lidí, ale detailnější. Matthew přistoupil zvědavě blíž, rozžehl zapalovač a pozoroval vyobrazené výjevy. Viděl hrůzné scény z honů, pořádaných Nosfery; děsivý průvod, který vedl ruinami polonahé, strachem se třesoucí lidi. Měli na sobě železné obojky, na nichž visely řetězy. Zakuklenci je udržovali v hloučku mezi sebou. Na dalším obraze se procesí pohybovalo k dómu, kde je s rozpřaženými rukama očekával velekněz s obličejem podobným umrlčí lebce. Třetí obraz ukazoval cosi jako mši. Opojený zástup křepčil kolem klecí, v nichž dřepěli lidé. Přitom svými meči píchali do zajatců, kteří byli zbrocení krví a zoufale se snažili vyhýbat se smrtícím čepelím. Velekněz v upíří dychtivosti zatínal své zuby do krku jedné z obětí.

Šouravý šramot způsobil, že sebou Matt i Gholan zděšeně škubli. Pak zaslechli zaskřípání, jako by se někde otevřely dveře. Podívali se na sebe. Ozvaly se hlasité kroky, které se nejdřív blížily a pak zase vzdalovaly. Matt uslyšel zvuk, podobající se tichému vzlykání.

"Co je to?" zašeptal Gholan. Pozvedl svou kuši. Plápolávající světlo zapalovače přejelo kolem a na protější stěně vykrojilo dřevěné dveře. Matt nepochyboval, že se šramot ozývá odtamtud. Aruula?

Přistoupil ke dveřím a vzal za kliku. Dveře byly úplně zarezlé. Stěžeje praskly, když s nimi Matt trhl.

Dveře vypadly do místnosti a rozvířily oblaka prachu.

Zvenku k nim pronikl výkřik, který jim téměř zmrazil krev v žilách.

"Riva!" vykřikl Matt.

Kousek od nich ve špinavé sklepní chodbě stála Toonova dcera a zápasila s jakousi tmavou postavou.

Když znovu vykřikla, vrhl se Matt dopředu.

Riva se pokoušela vyprostit se ze spárů vychrtlé postavy, jejíž obličej Matt neviděl. Zakuklenec vydal ze sebe odporný skřek, když zpozoroval Matta a Gholana. Okamžitě Rivu pustil. Její šaty byly rozervané a ona bezmocně klesla na špinavou podlahu. Její pochop se se syčením obrátil k vetřelcům a sáhl po svém meči.

"Gholane!" vykřikl Matt. "Střílej!"

Gholan zareagoval s precizností ostrostřelce. Jeho kuše sebou cukla nahoru. Plomp! Šipka prolétla vzduchem a zasáhla hrud' zakuklence, nezabodla se ale hluboko. Muž v kůži tím nebyl nijak omezen ve svých pohybech. Jeho čepel už svištěla vzduchem.

Gholan zaklel, nasadil rychle další šipku a vypálil. Zaryla se do stehna netvora.

Matt využil chvilky jeho zaváhání, popadl Rivu za paži a odtáhl ji z nebezpečné zóny. Gholan už zatím nasadil třetí šipku.

Zakuklenec se obrátil k útěku a šíp ho zasáhl do zad. Tentokrát se už téměř celý zabořil do Nosferova těla. Ten ze sebe vyrazil jakési kloktavé zachroptění, uběhl ještě několik kroků a pak se zhroutil k zemi.

"Maddrax?" Riva přiskočila k Mattovi a jako dítě ho objala kolem krku. "U Wudana, jak jsem ráda, že tě vidím!" Zavzlykala. "Ach, tady je to strašné! Chtěla jsem utéct, ale..." Ukázala na postavu ležící na konci chodby. "Oni mohou lidi vyčenichat!" Rukou si sáhla na krk. "Chtěl mě kousnout!"

Matt se sebe opatrně sundal její paže.

"Řekni, co jsi vidět," vybídl ji. "Kde ostatní zajatí?"

Riva mu začala vykládat všechno od začátku. Spala v domě svých rodičů, když ji probudilo řinčení.

Vyskočila z postele a chtěla se podívat z okna. Tu ji kdosi popadl a seskákal s ní dolů po schodech. Uviděla svou matku bez života ležet na podlaze a svého otce, jak běží pryč z domu. Pronásledoval ho jeden zakuklenec.

Pak Riva omdlela. Když se probírala, nesl ji někdo temnými chodbami. Bylo jí jasné, že se nachází v pevnosti. Skončila zavřená v jedné kobce.

"Tam jsem byla celou noc a den. Pak mě chtěli odvést nahoru. Vytrhla jsem se jim." Povolily jí nervy a ona se rozvzlykala. "Je tu také jeden člověk. Viděla jsem ho. Myslím, že Nosferům vládne!" ukryla obličej v dlaních.

"Člověk?" zeptal se Matt překvapeně. Podíval se na Gholana. "Co to má být?"

"Nosferové nejsou lidé," řekl Gholan.

"Nejsou lidé?" zopakoval Matt. "A co tedy?"

Gholan zčervenal. "Já... nevím." Nervózně polkl, pak ukázal na podlahu. "Někteří říkají, že pocházejí z hlubin. Z podsvětí."

"Musíme odtud pryč!" naléhala Riva. "Budou mě hledat!"

Matt se podíval na Gholana. Oba věděli, že jim zbývá pouze jediná cesta ven, kolem mrtvoly zakuklence po nahoru vedoucích schodech. Na druhé straně na ně číhal obří slimák.

Matt položil ruku na Rivino rameno a táhl ji s sebou. Gholan je následoval.

Chvíli šli nerušené vpřed. Točité schodiště je vedlo dvě až tři poschodí nahoru, až se dostali k oknu.

Když se jím Matt podíval, uviděl dole na vnitřním dvoře větší počet Nosferů, kteří stáli kolem praskajícího ohně a ohřívali se. Ti chlapíci se zdáli pořád zimomřiví. Zajatce nebylo nikde vidět.

"Můžou nás cítit," vydechla Riva rozčileně. "U Wudana, musíme pryč!"

"Kolem té nestvůry ale neprojdeme," řekl Gholan a ukázal po schodech dolů. "Hlídá dveře."

Riva se otrásla. "Jaká nestvůra?"

Matt se na Gholana zlostně podíval. Nebylo nutné děvče ještě dodatečně děsit. "Cosi jako šnek," řekl.

"Ale žádná starost, my ho zavřít."

Nevypadalo to, že by jeho slova Rivu uklidnila. Ale to teď byla ta nejmenší starost. Nejdůležitější bylo nejdřív najít zajatce a tím také Aruulu a pak objevit nějakou únikovou cestu z pevnosti.

"Jdeme dál!" poručil.

Ze dvora se nyní ozvaly hlasité povely. Odstoupili od okna a vydali se dále po schodech, až se dostali na půdu - obrovský prostor, kde bylo nahromaděno všechno možné haraburdí. Matt přimhouřenýma očima pátral po střešních oknech. Nakonec jedno našel. Musel vylézt na jednu bednu, aby ji mohl otevřít.

Tak daleko, jak jen mohl dohlédnout, se kolem prostíraly ploché střechy. Matt se vytáhl nahoru a pátral po strážích, ale žádnou nebylo vidět.

"Žádný strach, Rivo," zašeptal dolů a natáhl k dívce paži.

Riva vylezla za ním. Trásla se sice strachy, ale dokázala to. Gholan šel jako poslední. Nejdřív podal Mattovi kuši a pak se vyšplhal na střechu za nimi.

Vál chladný vítr. Přestalo pršet; mezi mraky se objevovala volná místa. Mátt pozoroval třpytící se hvězdnou plachtu a myslel na Aruulu. Nemohl přece opustit pevnost, aniž by ji našel! Kromě toho mezi zajatci byla i Gholanova nevěsta. Mattovi bylo divné, že se jeho společník už o ní znovu nezmínil. Ona byla přece podle jeho slov ten důvod, proč se vkradl do pevnosti.

Pochodovali směrem na východ, pryč od té strany pevnosti, pod níž se nacházela kanalizační šachta, a každým krokem v Mattovi sílil pocit, že nechává svou družku na holičkách.

Jeho dilema nemělo trvat dlouho. Asi po dvaceti metrech půda pod ním náhle povolila. Teprve asi za vteřinu zaslechl skřípání zpuchřelých trámů. Ještě se mu podařilo potlačit výkřik a pak se už řítit vzniklým otvorem do černočerné hloubky, někde tam se udeřil do hlavy a ztratil vědomí.

Měsíc stál nízko nad obzorem a vrhal temné stíny stromů přes žlutozelený tok Olanye. Velká flega, obtěžkaná vejci, přeletěla s bzučením přes bažinatou řeku. Byla přes loket dlouhá a její ostré oči pozorně prohledávaly okolí. Pátrala po nějaké ještě teplé mrtvole a chtěla do ní naklást svá vajíčka, aby se její

larvy z ní mohly později žít.

Daman stál u okna a třel si bolavou lebku. Účinky blesku ho stále ještě mučily, když pozoroval flegu z nejhořejšího poschodí pevnosti a otrásl se, když přilétla na břeh řeky. Vypátrala zde čerstvě uhynulou mladou taratsu, na jejíž mrtvole se už živil tři metry dlouhý andron. Ale flegy se nemohly andronům rovnat, protože jejich čelisti nebyly schopné prokousnout jejich chitinový krunýř.

Kromě toho byly hloupé. Když se flega chtěla spustit na taratsu, obrovský létající mravenec škulbl tělem vzhůru a ukousl jí hlavu.

Daman povzdechl. Cítil se s tím hmyzem jaksi spřízněn.

Díky dědictví po svém otci, které zahrnovalo Millan a jeho okolí, měl ve svém životě dost dlouho co vysávat. Ale od té doby, co v této končině zuřil gerulí mor, všechno se změnilo. Více než polovina jeho lidí byla stále na cestách za lovem i mimo hranice jeho panství a násilné převzetí moci Jacobem před dvěma měsíci mu nepřineslo také nic dobrého. Jacobo nevynechal ani jednu příležitost, aby ho svým strašlivým bleskem před očima jeho národa neponížil.

Udělal si z něho svého lokaje. A i to jen proto, že byl odkázán na jeho znalosti. Mezitím už ovládl Jacobo vedle řeči Millanů i nesmírně komplikovaný jazyk Nosferů tak dobře, že se dokázal se svými poddanými obstojně dorozumět. Daman sice ještě stále vydával rozkazy, ale za nějakou dobu to už Jacobo nebude potřebovat nebo mu Daman bude na obtíž.

Cizí vládce se učil rychle, velice rychle. Přišel z ledového severu, ze země za horami, v níž, jak každý věděl, přebývali nyní už jen ti nejstrašlivější bohové. Byl patrně jejich poslem a jeho plány byly Damanovi podezřelé.

Zavedl nové mravy: Nosferové museli na svých maskách nosit takzvaná "čísla", aby je Jacobo mohl rozlišovat. Damanovi bojovníci lovili dříve Millany jen v době nouze, když byla gerulí kořist špatná. Nyní nechával Jacobo přivádět lidi do pevnosti po tuctech, aby je pak prodával jako otroky.

Kromě toho vyslal do všech světových stran posly, aby nakupovali u jiných kmenů vzácné esence a příměsi, které údajně potřeboval k tomu, aby své poddané "zdokonalil". Prohlásil, že už nikdo nebude muset zemřít kvůli nedostatku krve, protože s pomocí těchto přípravků vyrobí sérum - nebo co to mělo být.

Jak to vypadalo, měl štěstí. Byly tomu teprve čtyři dny, co se vrátil kurýr z ledové Suizzy a hlásil, že se jeden horský kmen dal přemluvit k Jacobem nabízenému obchodu: chtěli vyměnit žádané esence za padesát otroků, z nichž polovina měly být mladé zdravé dívky. Damanovi nebyly Jacobovy cíle příliš jasné. Nerozuměl tomu, co myslel tím "zdokonalením". Také nechápal, jak by měl nějaký kouzelný nápoj vytvořit nějakou "pramatku", jejíž děti by nikdy nezemřely. Věděl jen jedno: on stál Jacobovi v cestě.

Brzy půjde cestou všech už strávených obětí. A k tomu neměl ani trochu chuť.

Převzal Millan po svém otci, jak bylo zvykem. Jeho otec zdědil město a jeho obyvatele po svém otci, tak jako ten zase od toho svého a tak pořád: po celých dvanáct generací od katastrofy, kdy se na svět snesl v plamenech hněv bohů.

Před dvěma a půl úplňky našli Damanovi bojovníci na jedné ze svých loveckých výprav Jacoba v jednom gerulím hnízdě. Tam přistál na své cestě za lidmi. Bojovníci si pochutnali na krvi gerulích mláďat a pak se vrhli na Jacoba, aniž tušili, že je poslem temných bohů.

Přemohl je blesky, vycházejícími z jeho ruky, které jim způsobily strašlivé bolesti. Museli se mu podrobit a dovést ho do pevnosti. Od té doby to byl neomezený vládce a slíbil všem věčný život. Každý odpor tvrdě potlačil pomocí svých božských blesků. Nyní se už nikdo neodvážil se mu postavit. Ani Daman, který se po posledním potrestání mohl cítit jen šťastný, že je vůbec ještě naživu.

Ale jak dlouho ještě - na rozdíl od té flegy, která svou hloupost už zaplatila životem? Daman s mrazivým pocitem pozoroval, jak ještě po tom, co její tělo napůl vězelo v čelistech androna, vyprázdnila svoji březí dutinu na taratsí mrtvolu. Její slizká vejce nebyla pro dutinovou stvůru žádná delikatesa.

Daman odvrátil pohled od mrtvého hmyzu a nechal ho klouzat nad střechami starého města. Ze starých tradic, předávaných z generace na generaci věděl, že se město před katastrofou jmenovalo Milyano.

Leželo v severní provincii zaniklé říše jménem Ittalya.

Ze slávy někdejší metropole kromě mramorového Dómu, několika domů bohů a Teatra, v němž dřívější vládcové poslouchali pronikavé vriskání, nic nezbylo. Tu a tam se ještě tyčily věže s prázdnými otvory v

místech, kde kdysi bývala okna.

Tak prázdný jako ty věže se cítil i Daman, který už dlouho neměl žádnou moc.

Musel něco podniknout. Musel Jaccoba svrhnout. Musel ho zabít. Někdy v nestřeženém okamžiku, kdy nebude dávat pozor. V poslední době byl Jacobo stále častěji nepozorný. Například když bojoval proti neviditelným démonům. Když obrátil oči v sloup a začal mluvit tou divnou řečí, která byla zřejmě mateřštinou božího posla.

Ale musel to udělat sám. Nemohl už svým poddaným důvěřovat. Jacobovy sliby, že jim daruje věčný život, je učinily nespolehlivými. Podezíravě hlídali každý krok, který Daman udělal. Jacobo byl v jejich očích něco jako jejich spasitel.

Daman se obrátil. Jeho pohled přejížděl po jeho nevládném obydlí a zastavil se na početných nožích, které v kožených pochvách visely na zdi. Ano, to bylo dědictví po jeho otci.

Zapomněl na mrtvou flegu a žravé androny a nehlučně jako taratsa se přikradl ke zbraním. Lesknoucí se ocel byla prastará. Čepele byly zubaté, ale dobře padly do ruky. Vzal si jeden středně velký nůž a ozkoušel jeho ostrost.

Ano, dobře. Maloval si v duchu, jak se čepel zaboří do Jacobova srdce, slyšel už ten zvuk, který vydá, až se otočí v mase.

Jeho duše přetékala nenávistí. Byl pevně rozhodnut, že o své dědictví bude bojovat.

"He" s real nowhere man, sitting in his nowhere land, making all his nowhere plans for nobody..."

Velitel Matthew Drax neslyšel zpívat Johna Lennona už měsíce, proto ho překvapilo, že ho jeho hlas dnes ráno vzbudil. Otevřel jedno oko, aby rušitele zpražil výhružným pohledem. Ale nebyl tu žádný rušitel. Také neležel na své posteli v ubikaci letky v Köpenicku, ale na podlaze v jakési ohavně páchnoucí, špinavé a ledově chladné místnosti.

Nad ním se nakláněla jakási vlasatá postava, která určitě nebyla John Lennon. Pokud vůbec měla tuto hudbu na svědomí, tak pravděpodobně u Pretty Things. Ten týpek vypadal jako Viv Prince. Vedle něj klečela Riva, Toonova dcera. Oba vypadali bledí a tvářili se úzkostlivě.

"Maddraxi?" vydechla Riva.

Náhle si na všechno vzpomněl. Ohmatal si bolavé místa na spánku. Oknem padalo dovnitř šedé světlo. Vypadalo to, že se rozednívá.

"Jak dlouho jsem byl mimo?" zeptal se anglicky a když uviděl Gholanův nechápavý pohled, zopakoval svou otázku tak jak dokázal v řeči putujících národů.

Gholanův výraz byl ještě stále trochu nechápavý. "Mimo?" opakoval.

"Bez vědomí."

Přirozeně, ten statečný chlapík neznal hodiny. Matt toho tedy nechal. Odhadoval, že jeho bezvědomí mohlo trvat aspoň tak čtyři hodiny, možná i déle.

Ve střeše byla díra. Naštěstí těsně u zdi, posázené četnými latkami, takže Gholan i Riva po nich mohli celkem snadno slézt dolů. Nacházeli se v čemsi jako obytná místnost.

No jo, Waldorf-Astoria to sice zrovna není, ale přece jen cosi.

Obyvatelé se asi naštěstí účastnili střídání stráží. Možná byli i na nějaké upíří expedici. Každopádně zde ale nemohli zůstat.

"Prozkoumal jsem to tu," řekl Gholan a ukázal svou kuší k podlaze. "Je tady mnoho prázdných místností - velkých místností... obrovských místností." Položil kuší na zem a roztáhl ruce, aby Mattovi demonstroval, jak velké ty místnosti jsou.

V Mattovi to vzbudilo zájem.

"A tam dole jsou sklepy," pokračoval Gholan. "Velké sklepy..."

"Obrovské sklepy?" nadhodil Matt.

"Spíš velké," řekl Gholan. Pak se mu rozzářily oči. "Ale objevil jsem jeden východ, který vede do velké šachty, kde jsme byli na začátku." Vypadal přímo nadšen. "Ne tam, kde je ten šnek. Jiným směrem."

"Fajn," řekl Matt. "Pak my teď jít tam a potichu ven. Musíme Rivu otci přivést."

"On je ještě naživu?" vyhrkla Riva radostně. "Díky Wudanovi!"

Posbírali své zbraně a vydali se na cestu. Gholan šel jako první. V chodbě před dveřmi obydlí byla stěna do vedlejšího domu probourána a jak se Matt dozvěděl od Gholana a brzy nato i vlastníma očima uviděl, sestávala zřejmě celá pevnost z obytných a obchodních domů.

Krátce nato prošli mramorovou halou někdejší banky. Rezavá dvířka trezoru nesla vyrytý nápis Banco Nazionale. Byla dokořán otevřená. Nyní sloužil trezor jako skladiště: byly zde hromady vaků, pytlů a plastických lahví.

Jejich cesta vedla také, jak Matt poznal z cenných fresek na stěnách, přes bývalou knihovnu. Knihy, které zde kdysi naplňovaly kovové regály, musely být zřejmě ve staletích trvalé zimy, následujících po nárazu komety, používány k rozdělávání ohně, protože nyní byly obrovské regály prázdné.

Čím dál šli, tím bylo zřetelnější, že domy pevnostního bloku jsou ve všech poschodích spojené. Tvořily obrovský labyrint, v němž se dalo výborně a nepozorovaně slídit. Matt si pevně umínil, že jakmile dopraví Rivu k otci, ihned se sem i s Gholanem vrátí, aby vyhledali Aruulu a nevěstu jeho společníka. Možná by mohl přimět i Gosseyne, aby se k nim přidal. Po smrti své manželky se bude chtít jistě Nosferům pomstít.

Nedaleko od schodů do sklepa, které podle Gholana ústily do kanalizační šachty, se před nimi ozvaly hlasité kroky. Matt rychle otevřel jedny dveře, vedoucí do prostor někdejší knihovny, a strčil Rivu dovnitř. Gholan je v patách následoval.

Matta nějak zvlášť nepřekvapilo, když jeho pohled padl na mramorový oltář. Celý poměrně rozsáhlý prostor osvětlovaly četné smolnice na stěnách. Nacházeli se v jednom z bývalých přednáškových sálů. Vlevo u dveří visela od molů prožraná tapisérie. Matt ji trochu poodhrnul a zjistil, že slouží k tomu, aby oddělila jednu silně poničenou část sálu od té zbývající.

Museli si pospíšet, protože kroky se rychle blížily. Matt strčil Rivu před sebou za závěs a kývl na Gholana. Za okamžik už zmizeli za tapisérií a zadrželi dech.

Čím víc se Daman blížil k Sálu krve, tím větší měl strach, protože si byl jist, že Jacobo a ostatní museli na něm vidět jeho myšlenky, zabývající se vraždou.

S bušením ve spáncích následoval ostatní. Tlupa pevným krokem vkráčela do sálu a postavila se před oltář. Shromáždila se zde jen poměrně malá část poddaných, protože většina byla na lovu a další část strážila pevnost. Přítomní si začali mezi sebou šuškat, když viděli přícházet Damana.

Moje dny jsou sečteny.

Kromě něho stálo před oltářem deset Nosferů. Všude hořely pochodně, které naplňovaly sál strašidelným světlem. Bubeník vířil paličkami a rozezníval velký buben do dutého rachocení, občas přerušovaného pronikavým zvukem flétny.

Daman cítil, že mu srdce buší až kdesi v hrdle. Zmocňoval se ho až panický strach. Nastal snad už dnes ten den? Kdyby mu Jacobo odňal milost, nestál by jeho život už ani za jedinou kapku krve.

Buben zaduněl hlasitěji. Dveře od vedlejší komory se otevřely a před zraky svých stoupenců se objevil Jacobo. Měl na sobě černou kutnu, jejíž kápě byla hluboko stažena do čela. Kolem pasu měl ovázanu šňůru, na níž byl upevněn obávaný blesk.

Nosferové sklonili hlavy. Stoupající rituální nápěv zesílil. Aby nebyl odhalen, dělal Daman to, co ostatní. Sklonil hlavu a horlivě mumlal posvátné formule, které vzdávaly dík a chválu Jacobovi a jeho temným bohům.

Jacobo přistoupil k oltáři. Zvedl paže a s tímto gestem vypadal skutečně jako ztělesnění boha temnot.

"Shromáždili jsme se zde," promluvil svým trochu příliš vysokým nepříjemným hlasem, "abychom potrestali jednoho zrádce z našeho středu!"

Zástup zděšeně zahučel a Damanovi se málem zastavilo srdce. Byl odhalen? Dokázal snad Jacobo opravdu číst jeho myšlenky?

"Máte rozhodnout, jaký osud má potkat tohoto zločince, který nás při posledním a předposledním nájezdu oklamal a okradl!"

Daman vydechl. Nemohl to být on, protože se obou posledních výprav neúčastnil. Všichni se teď dívali jeden na druhého. Daman měl pocit, že si zvlášť podezřívavě měří právě jeho. Sotva se odvažoval dýchat.

"Jméno zrádce," pokračoval Jacobo, "je... číslo 28!"

Číslo 28, žena, stála hned vedle Damana a okamžitě vydala ze sebe zděšený výkřik. Ucouvla nazpět, ale dva další byli hned u ní a popadli ji za paži.

"Já nejsem žádný zrádce!" křičela zoufale číslo 28. Vysoké zdi sálu odrážely její hlas v trojnásobné ozvěně. Bránila se svým pochopům, ale ti ji svírali železným stiskem.

Jacobo popošel až na samotný okraj oltářního stupně. Pak seskočil dolů a přistoupil k číslu 28. "Ty to popíráš?"

Upírce podklesly nohy, jak ji kdosi zezadu kopl do kolen. "Někdo o mně roztrušuje lži!" vykřikla pronikavým a úzkostí naplněným hlasem.

"Mlč!" Jacobo pánovitě pokynul hlavou.

"Ať předstoupí svědkové!" zvolal.

Předstoupili číslo 15 a číslo 12.

"Mluvte!" zasyčel a ukázal na číslo 28, jejíž oči pod maskou teď plály jako šílené. "Řekněte, co jste viděli!"

"Když jsem se svou kořistí odešel z hospody," řekl číslo 15 tónem udavače, který je na svou hanebnou práci dokonce ještě pyšný, "viděl jsem, že číslo 28 se naklonila nad ženu hospodského a vysála ji!"

"A já," prohlásil číslo 12, "jsem ji viděl dělat totéž s ženou jednoho lovce - v noci předtím!"

Daman těžce polkl. Jaký nestvůrný zločin! Nikdo nesměl zabít člověka, aby si na něm sám pochutnal! Krev člověka patřila celé tlupě!

Reakce přítomných tomu také odpovídala. Všichni začali rozhořčeně křičet. Žena číslo 28, která vyslechla zprávy obou svědků s široce otevřenými očima, se zhroutila a vykřikla. "Byla jsem v opojení! Byla jsem v opojení! Nemohla jsem si pomoci!"

Ortel byl ihned vynesen. Číslo 28 oklamala svou tlupu. Sama se krmila krví a dva lidi připravila o život. Lačnost a nezřízenost byly nebezpečím, které ohrožovalo existenci tlupy.

Za trest musela být vysáta. Tak to vyžadovala tradice.

Když Nosferové odložili své masky a vrhli se na svou sestru, projela Mattem chladná vlna hrůzy. Poprvé viděl pijáky krve bez masek. Takové příšerně blede, vyschlé a jakoby napůl rozložené obličejové mumie neočekával. Vypadali podobně jako ten zmrzlý lovec, kterého našli začátkem devadesátých let dvacátého století v Ötztalských Alpách.

Riva, která celá se třesouc stála za Mattem, naštěstí nemohla vidět škubající se ranec, který se pod kousáním upírů zmítal na oltáři. Gholanův obličej naproti tomu nabyl světle zelené barvy. Očividně měl co dělat, aby se na místě nepozvracel.

Matt pozoroval vyschlé a vpadlé tváře postav, které svou oběť podle svých starých pravidel pozvolna vysávali. Předchozí diskusi ve skřípavé řeči Nosferů sice nerozuměl, ale toto číslo 28 se muselo zřejmě provinít něčím, zač mu náležel trest smrti. I Mattovi bylo zle, ale jeho duch zůstával bdělý a říkal mu, že toto je skvělá příležitost, aby odtud nepozorovaně zmizeli.

Současně se pln strachu ptal sám sebe, zda Aruule nehrozí stejný osud - nebo zda se to už dokonce i nestalo. Ale snad bylo v této chvíli nejlepší odsunout podobné myšlenky stranou, aby úplně neztratil naději.

Kývl na Gholana, který byl úplně zelený a třásl se po celém těle. Gholan slabě pokývl v odpověď. Matt vrhl tázavý pohled na Rivu a ukázal ke dveřím. Porozuměla. Gholan se postavil k okraji tapisérie a kousek jí odhrnul. Matt byl jediným skokem u dveří, tiše je otevřel a ihned jimi i s Rivou vyklouzli ven. Asi o vteřinu později je následoval i Gholan.

Chodby. Chodby. Chodby. Nezastavili se dřív, až se dostali ke dveřím, vedoucím na dvůr. A zase měli štěstí: všichni Nosferové, kteří se tu předtím zdržovali, byli teď zřejmě v sále. Jenom strážce byly dosud u

vrat.

Nepočítali však s útokem zvnitřku pevnosti. Matt a Gholan se k nim přikradli zezadu, posledním pohledem domluvili a současně praštili oba Nosfery kameny přes jejich kápěmi pokryté lebky. Upíři se bez hlesu zhroutili. Pak si naložili jejich neobyčejně lehká těla na záda a odnesli je k další ruině, kde je ukryli mezi sutí.

K lesu bylo ještě dost daleko. Trojice spěchala opuštěnými ulicemi, snažíc se držet se pokud možno v těch nejtemnějších stínech a nikoho na sebe neupozorňovat.

Pak byli konečně venku z města, na volném prostranství.

Noc byla chladná a jasná. Hvězdy třpytivé a velké, vypadaly, že jsou tak blízko, až si Matt myslel, že by ně mohl rukou dosáhnout. Měsíc visel nízko na obloze jako tenký, na zádech ležící srpek. V dlouhé, roztažené formaci táhla nad jejich hlavami hejna z jihu přilétajících ptáků.

Pod jednou bouřemi pocuchanou, zmrzačenou jedlí udělal Matt zastávku a uchopil Rivu, která šla vedle něho za paži.

"Musím zpátky," řekl. "Odtud už ne daleko do vesnice. Vy jít sami. Já musím osvobodit svou družku."

Riva se napřed vehementně bránila proti tomu nechat ho jít, ale nakonec musela uznat, že Maddrax nemůže jednat jinak. Nenechala si však vymluvit, že mu pošle nějakou pomoc. Matt jí tedy popsal cestu kanalizací, aniž by opomněl zmínit se o nebezpečném slimáčím monstrem. "Když mně tvůj otec a Gosseyn budou chtít přijít pomoci, muset mít dobré zbraně," zdůrazňoval.

Gholan mu položil ruku na rameno.

"Jdu s tebou," prohlásil a po krátké pauze pak dodal: "Také má družka je někde tam v pevnosti a čeká na pomoc. Pospěšme si raději, než začnou pohřešovat strážce."

Zatímco Riva pospíchala směrem k vesnici, vrátili se Matt a Gholan znovu k domovnímu bloku. Museli počítat s tím, že v pevnosti už zřejmě nastal poplach a že všichni hledají zmizelé strážce.

Ale jejich nepřítomnost ještě zřejmě nikdo neobjevil. Matthewovi a jeho společníku se podařilo nepozorovaně se vplížit do vnitřního dvora.

Tentokrát použili jiný vchod do budovy. Gholan objevil jedny dolů vedoucí schody a oba po nich rychle seběhli. Na jejich konci se dostali ke dveřím, které na rozdíl od většiny ostatních vypadaly poměrně zachovale. Matt na nich objevil symbol pro vysoké napětí.

Dostali se do asi dvacet čtverečných metrů velké místnosti, z níž vedly ven další dveře a na jejichž stěnách visely šedé umělohmotné kryty, skrývající popraskané monitory. Pozůstatky ovladačů a vysokodimenzní cívky napěťových skříněk a komputerů říkaly Mattovi, že jsou v prostoru bývalé strojovny. Ale všechno kolem bylo zrezivělé.

Nejdřív si Matt myslel, že ho klame zrak, když zpozoroval pohyb ručiček na některých měřidlech. Ale bylo to jednoznačné: části zařízení byly v provozu! Někdo dal z tohoto technického šrotu dohromady aspoň jeden funkční generátor! Což vysvětlovalo elektrické osvětlení kolem celého bloku.

Ale kdo to k čertu mohl...

Matt se už nedostal k tomu, aby své úvahy dovedl do konce.

Když Gholan otevřel dveře do sousední místnosti, stanul před ním náhle, jako by ze země vyrostl, jeden Nosfera. Na jeho masce stálo číslo 31. Gholan pozvedl kuši, ale číslo 31 byl rychlejší. Popadl pravici mladého muže, zkroutil ji a otočil, až Matt zaslechl hlasité prasknutí.

Gholan vykřikl. Kuše mu vypadla z ruky a on sám se sesunul na kolena. Píják krve vytrhl z opasku svůj meč a rozehnal se, aby Gholanovi rozštípl lebku.

Očividně Matta až do tohoto okamžiku vůbec neviděl. Proto měl být tento pohled také tím posledním v jeho životě.

Matt skočil do jeho zorného pole, ruku s nožem už zdviženou. Nosferova hlava sebou trhla vzhůru a úžas mu zkřivil ústa. Tento výraz si vzal s sebou do smrti, když se Matthewův armádní nůž zaryl do jeho čela až po jílec.

Se smrtelným zachroptěním přepadl číslo 31 přes Gholana a sesypal se na zem. Gholan bolestně zasténal, když mu padající upír zavadil o zraněnou ruku.

Matt byl jedním skokem u něho. Klekl si vedle svého druha. "Co je?"

Gholan byl smrtelně bledý. "On mi... vykloubil... rameno..."

Matt potichu zaklel. To jim ještě scházelo. Neměl ani to nejmenší zdání, jaký hmat by měl použít, aby vpravil vyhozený ramenní kloub zase na své místo. V těchto věcech byl bezradný jako dítě. A na nějaký rychlokurs první pomoci bylo teď už trochu pozdě; poslední termín zmeškal před několika staletími.

Přesto se o to pokusil - a rychle toho zase nechal, když Gholan bolestně vykřikl. Zatracený kram!

"Poslouchat, Gholane," řekl. "Já neumět ti pomoci. A ty s tímhle ne schopný jít dál." Pomohl mu na nohy.

"Ty jít do vesnice. Někdo tam ti určitě pomoci."

"Jdu jenom nerad," řekl mdle Gholan. "Ale máš pravdu. Takhle jsem pro tebe jenom přítěž." Podíval se na Matta. "Ale já se vrátím. Spolehni se na mě."

Matt mu poklepal na zdravé rameno.

"Já vím. Ty statečný chlap."

Gholan na něj ještě jednou kývl a pak se obrátil nazpět. Když jeho kroky nahoře na schodech umlkly, přistoupil Matt k nehybnému číslu 31. Klekl si Vedle mrtvého těla, vytáhl z rány svůj nůž, na němž nebylo vidět téměř žádnou krev a uvolnil mu jeho koženou masku. Když zblízka spatřil jeho jakoby napůl zetlelý obličej, měl co dělat, aby ze sebe nevyklopil své poslední jídlo.

Snažil se pokud možno nedívat se, když mrtvého vysvlékal. Jeho hrudní pancíř byl, jak zjistil, z androního chitinu. Così jako primitivní ochranná vesta. Proto tedy šipy z kuše tudy pronikly pouze na centimetry hluboko.

Matt vyklouzl ze svých šatů, poskládal je pak do jedné plastické skřínky na zdi a navlékl si na sebe Nosferovy věci.

Když si nasadil obličejovou masku, bylo mu v prvním okamžiku tak, jako by se měl udusit, ale za chvíli to už bylo lepší. Zvykl si. Nejvíc mu vadilo, že si nikde na těle nemohl schovat své zbraně - oblek byl na to příliš těsný. Mohl jen předpokládat, že v tomto přestrojení je stejně nebude potřebovat. Tak tedy uložil pistoli, kukátko a nůž rovněž do skřínky, pak se opásal mečem mrtvého a vydal se na další cestu. Vyšel po schodech nahoru, bez problémů procházel pevností a seznamoval se s jejím místopisem. Přitom se snažil jít ostatním Nosferům pokud možno z cesty.

Za nějakou dobu se dostal do místnosti, plné železných regálů a lehce zarezavělého nářadí všeho druhu.

U zdi stály v řadě čtyři motorky. V prvním okamžiku se Matt domníval, že jde o šrot.

Pak ale zjistil, že stroje jenom nejsou dokončené. Někdo zde dával ze starých částí dohromady provozuschopné motorky! Zřejmě tentýž, kdo už zprovoznil část strojovny?

V regálech byly nahromaděny plastické kanystry na benzín a hned vedle za sklem visely listy z Pirelliho kalendáře na rok 2012, fotografie dlouhonohých blondýnek, o které zřejmě stáli všichni motorističtí blázni z celého světa. Stávali. Motocyklisté dneška by stáli asi spíš o jejich krční tepny.

Teď ale aspoň Matt věděl, odkud pocházejí všechny ty stroje, na nichž se Nosferové proháněli.

Když se dostal k jednomu prázdnému okennímu otvoru, vrhl Matt rychlý pohled dolů do vnitřního dvora.

Stále ještě vypadal jako po vymření. A také na chodbách potkával jen málo pijáků krve. Ptal se sám sebe, zda není v pevnosti jen nějaké nouzové osazení a zda většina jejích obyvatel není někde v okolí na svých loupežných výpravách. Kdyby byl jeho předpoklad správný, byl by jeho úkol o mnoho snazší.

Potom, co prošel ještě několik prázdných místností, dorazil k jednomu dveřím, zakrytým tlustým závěsem. Tato část budovy vypadala obydlená, protože zaslechl tlumené hlasy. Matt se přiblížil ještě o něco víc k závěsu a poslouchal.

Rozmluva, vedená v jazyce Millani, se odehrávala mezi dvěma muži, z nichž jeden byl Daman a druhý se jmenoval Jacobo. Damanův hlas zněl ustrašeně a třásl se, hlas druhého měl zvláštní výslovnost a přízvuk. Jako by používal frází, které mu byly cizí. Zněl panovačně a podrážděně a připadal Mattovi jaksi zvláštně povědomý. Ale ať už se namáhal jakkoliv, nepodařilo se mu hlas identifikovat.

Asi tak po minutě mu bylo jasné, že ne Daman - jak tvrdil Gholan - je pánem pevnosti, nýbrž tento Jacobo. Rozmluva se točila kolem obchodníků s otroky ze Suizy - Švýcarsko? - kteří sem měli údajně už co nejdřív dorazit. Jacobo chtěl zajatce v pevnosti vyměnit za dodání jakýchsi vzácných esencí, které údajně nutně potřeboval. Daman namítal, že je pro tlupu špatné nechat oběti jít, když je Nosferové potřebují, aby utišili svou žízeň po krvi. Jacobo ho v náhlém zuřivém záchvatu strašlivě seřval.

"Potřebuji tyto esence pro vaše vlastní dobro!" ječel a nějakým předmětem mlátil do dřeva, až létaly třísky. "Jenom s nimi vás mohu dovést k vašemu pravému určení!" Matt slyšel pro začátek už dost.

Unesení - tedy také Aruula - měli být prodáni do otroctví! To nemohl dovolit. Musel ty lidi najít a osvobodit je ještě dříve, než ta delegace přijde.

Nehlučně se stáhl nazpět, sešel po dalších schodech dolů a octl se ve sklepním traktu. Ale všechny místnosti, jimiž zde prošel, byly prázdné.

Už se chtěl vrátit, když odkudsi z hlubin zaslechl něco jako zvuk šouravých kroků. Ihned zůstal stát a zadržel dech, ale zvuk se už neopakoval. Možná se mu to jen zdálo nebo se tam pohybovala nějaká hmyzí havěť - což ovšem při velikosti zdejšího hmyzu nebyl žádný důvod k úlevě.

Právě se chtěl vrátit ke schodům, když tu zaslechl další zvuk. Jakési zabzučení ve vzduchu! Matt se otočil a pokusil se to lokalizovat, ale bylo už pozdě.

Něco ho praštilo do hlavy.

A už podruhé v této noci ztratil vědomí.

Matt procitl.

Omámeně zatřepal hlavou - a hned toho zase nechal, když mu lebkou projela ostrá bolest. Mžikajícima očima se rozhlédl kolem sebe. Byl v prázdné místnosti, na jejíž podlaze byly rozloženy staré zetlelé hadry. Vlhkost se už postarala o to, že je místy prorůstaly houby.

Teprve teď si uvědomil, že mu někdo sundal jeho koženou masku. Tak už tedy věděl, ať už to byl kdokoliv, že on není žádný Nosfera. Zda se to ukáže dobré či špatné, na to mohl Matt jenom čekat.

Vstal, aby si prohlédl místnost bez oken. Železné dveře - jediný východ - byly potažené rzí; zdi pokrývaly čmáranice v italštině. Matt si ohledně toho nedělal žádné naděje; tato svědectví civilizace byla s největší pravděpodobností několik set let stará.

Pak dveře zaskřípaly. Matt ustoupil nazpět a přikrčil se, připraven na vše. Bez boje se nevzdá!

Vstoupil jakýsi muž se štrapatými vlasy, který nesl v ruce hořící pochodeň. Vlasy mu držela červená pásk. Červenožluté plápolavé světlo mu propůjčovalo poněkud démonický vzhled. Za ním natahovalo krky asi tak tucet šibeničních obličejů.

Matt vydechl. Aspoň že to nebyli žádní Nosferové.

"Kdo jsi?" zeptal se ten s pochodní. Měl na krku široký kříž, na nohou boty z měkké kůže a byl oblečen v gerulí kožešině. "Pracuješ pro Boba? Přišel jsi sám?" Mluvil stejným dialektem jako Aruulina horda, proto mu Matt poměrně dobře rozuměl. Naproti tomu to znamenalo, že nemůže pocházet z Millana.

Matt si zkoumavě měřil křivozubé vizáže kolemstojících. "Říkají mně Maddrax," odpověděl pak.

"Neznám žádného Boba. Nepracuju pro nikoho. Hledám svou družku."

Nosič pochodně se široce zašklebil. "To nám řekl Gholan taky," řekl.

"Ty znáš Gholana?" V Mattovi se na okamžik zvedla naděje.

Příliš brzy. Štrapác ho rýpl do hrudi.

"Gholan ví taky jen to, cos mu vyprávěl ty," zahřměl. "Tak mluv! Kdo tě poslal, abys překazil náš obchod s Nosfery?"

Obchod? Jaký obchod? Mattovi vytanula v mysli rozmluva mezi Jacobem a Damanem, kterou vyslechl.

Byli snad tohle ti očekávaní muži ze Suizzy? Ale potom jak to, že znali Gholana?

Matt se postavil přímo před štrapáce a hrdě se napřímil. Teď bylo důležité ukázat sílu. "Já ne tady, abych dělal obchod," řekl s důrazem. "Nosferové unesli mou družku Aruulu. Já ji jít osvobodit!"

Muž s páskou se otočil. "Gholane?"

Ve dveřích nastal pohyb. Mezi muži se protlačil Gholan. Rameno měl zase očividně na svém místě. Matt nevěřil, že by mu byl pomohl někdo z vesnice na pahorku. Na to uplynula příliš krátká doba, aby stačil vykonat cestu tam a nazpět.

"Ty nebýt žádný Millani," řekl. To, čeho si předtím jen tak mimochodem všiml, dávalo teď smysl. "Ty ne tady, abys osvobodit svou družku."

Gholan kývnul. Vypadal poněkud provinile. Ukázal na muže s pochodní. "Poslal mě Reyto."

"Proč?"

"Je to vynikající špeh," odpověděl místo něho Reyto. "Jsme tady, abychom udělali obchod s pánem

Nosferů." Tiše se zahihňal a jeho průvodci reagovali burácivým chechtotem.

Bingo! To byli muži ze Suizy! "O co jde v tom obchodě?" vpadl mu Matt do řeči, i když odpověď už znal. Ale přiznat to by nedůvěru těchto lidí ještě více rozdmýchalo.

"O naše výtažky z bylin, které rostou jenom u nás," odvětil Reyto. "A o otroky."

"Aha. Rozumím."

"Ničemu nerozumíš," zahřměl Reyto. "My totiž vůbec nemáme v lásce tyhle pijáky krve, kteří se nám potloukají v horách a loví naši zvěř. Nemáme ani tu nejmenší chuť ještě těm bestiím platit. Tak jsme tedy vyslali Gholana. Měl zjistit, zda je možné nepozorovaně vniknout do pevnosti a ty otroky ukrást."

"Chytrý plán!" poznamenal Matt, aby Reyta uklidnil. Bohužel ale bez úspěchu.

"Takže tak to ve skutečnosti je," řekl Reyto. "A k tomu teď patří, že o tom nikdo, kdo není členem naší hordy, nesmí vědět." Povzdechl. "A proto tě musíme zabít."

"Reyto..." Gholan postoupil, ještě o jeden krok dopředu. "Maddrax mně zachránil život..." Rychle je zpravil o svém střetu s číslem 31, z něhož si odnesl vykloubené rameno.

"Kromě toho," dodal k tomu rychle Matt, "já jediný, kdo znát pevnost! Můžu pomoci ukrást otroky - když vy mně přenechat Aruulu."

I když nechtěl nechat vesničany zmizet v otrocké karavaně kdesi v horách: každý osud byl pro ně lepší než skončit tady jako upíří potrava.

"No dobrá." Reyto vtiskl Matthewovi do ruky odcizenou masku. "Budu ti teda důvěřovat. Najdi místo, kde drží otroky. Pak se zase vrať sem. Jestli mně oklameš, velice brzy zemřeš."

Další slova byla už zbytečná. Matt si znovu nasadil masku. Na Reytův pokyn předstoupil jeden šibeničnick a podal mu meč, který kdysi patřil číslu 31.

Pak Matthew odešel.

Když zmizel za dalším ohybem chodby; kývl Reyto na Gholana a mladý muž se obratně jako kočka odkradl za ním.

Když Matt ve třetím poschodí pevnosti procházel jednou dlouhou chodbou, rozhrnul se náhle před ním jeden dveřní závěs. Na chodbu vyšla žena, Nosferka s číslem 28.

Oni své oběti nezabíjejí, pomyslel si ohromeně. Tak jako sedláci nezabíjejí žádné dojnice.

Matt zůstal několik minut stát a už se obával, zda se tím nestal nějak podezřelý, ale číslo 28 ho nevzala vůbec na vědomí, podivně tápavou, neohrabanou chůzí se vydala nalevo a zmizela po schodech někam dolů.

Matt si ulehčeně vydechl, ale současně se ptal sám sebe, co s ní asi Nosferové provedli. Chovala se jako zombie. Bylo snad její uvědomělé myšlení nějak vyřazeno?

„F' taghn?"

Matt strnul. Vedle něj se vynořil zakuklenec, který pravou rukou ukazoval směrem, kam zmizela číslo 28. Tázavě hleděl na Matta, kterému snad ze všech porů na těle vytryskl pot.

Jak měl reagovat? Nosfera se ho bezpochyby na něco ptal. Mattovi bylo, jako by ho kopl kůň. Z této situace existovalo jediné východisko.

Ale jakmile jeho ruka sklouzla k meči, odhrnul se na druhé straně chodby další závěs a noví dva zakuklenci - tentokrát ženy - vystoupili ven.

Situace byla kritická. Matt tu mlčky stál, zatímco v jeho hlavě šíleně vířila změt' nejabsurdnějších nápadů.

"G' na' re faagh?" pokračoval mužský upír. Jeho oči se zúžily do tenkých štěrbin. A Matt na to zase nemohl nic odpovědět.

Zdálo se, že Nosferové začínají tušit, že do jejich říše se vloudil nějaký cizí vetřelec. Našla se snad už mrtvola toho chlapíka, kterého Gholan zastřelil?

Výraz všech tří Nosferů byl hrozivý. Netrvalo ani vteřinu a všichni současně vytasili své meče. Matt uskočil o krok nazpět a vytrhl z pochvy i ten svůj.

"Poslouchejte," zavrčel ve své mateřštině a jeho modrozelené oči metaly blesky. "Vím, že stojím zadkem u zdi a zřejmě mě co nejdřív rozsekáte na kusy. Ale jednoho nebo dva si vás vezmu s sebou!"

Zakuklenci cosi zamručeli jako v odpověď a vyměnili si mezi sebou rychlé pohledy. Pak jedna z žen pronikavě vykřikla, z čehož Matt vyrozuměl, že je to asi signál k útoku. Všichni tři se naň vzápětí vrhli, máchající blýskavými čepelemi a Matt pozvedl svůj meč k obraně.

Vylétly jiskry, jak ocel narazila na ocel. Matt se už po několika málo vteřinách dostal do vážné tísně. Neměl žádnou zkušenost se zbraněmi tohoto druhu. Přesto chtěl svou kůži prodat co nejdrážejší. A byl ohromen, když mu náhle jedna z Nosferok udělala nabídku.

"Vzdej se!" zaskuhrala v příšerně zkomolené řeči Millani. "Vzdej se a Jacobo pak rozhodne, co s tebou!"

Matt ještě o krok couvl a jako odpověď jí uštědřil ránu do předloktí pravé ruky, takže jí vyklouzla zbraň a s bříknutím dopadla na zem. Bleskurychle postavil na čepel nohu a odkopl ji za sebe. Současně odvrátil ránu druhé ženy. Ostří jeho meče přejelo podél jejího meče, těsně minulo její obličej a rozpáralo jí její koženou masku. Matt uviděl její obličej. Byl jako umrlčí lebka, potažená suchou popraskanou kůží. Na zlomek vteřiny byl Matt z tohoto hrůzného pohledu paralyzován. Žena zavřískla, prudce se otočila a vykopla nohou. Než byl Matt schopen zareagovat, zasáhl ho kopanec do břicha. Zapotácel se dozadu a zátylkem narazil do zdi. Ihned byly dva hroty čepelí na jeho hrdle a přiměly ho k nehybnosti.

Myslel, že se mu snad zastaví srdce, když se mu na rameno položila ruka. Kostlivé prsty se mu bolestivě zaryly do masa. Byly studené jako led. Oči zakuklence se zdály žhnout temně rudě.

Do chodby se vrátili další dva Nosferové s obnaženými meči. Popadli ho, hodili na zem a svázali mu ruce za zády. Pak ho odtáhli po schodech nahoru, a tam ho hodili na opotřebovaný koberec v jakési velké místnosti, osvětlené pouze ohněm z krbu.

Matt zaťal zuby. Prohrál! Takže bylo vše ztraceno. Aruula skončí v otroctví. Na jeho krvi si pochutnají Nosferové. A jestli tím jeho smůla ještě neskončila, probudí se někdy o půlnoci ze smrti znovu, bude cítit neuhasitelnou žízeň po krvi a bude mít strach z křížů, česneku a dřevěných kůlů.

Nechybělo tu snad ještě něco? Ach ano: stříbrné kulky.

"Kdo jsi?" zařval naň jeden ze zakuklenců, který kolem něj skákal jako nějaký derviš.

Matt namáhavě zvedl hlavu. Maska tazatele nesla na čele číslo nula. A jeho hlas se Mattovi zdál jaksi známý - někde ho už musel slyšet. Ale to nebyl ten pravý důvod, který vzbudil Mattovu pozornost.

Na Nosferově opasku visel Aruulin meč! Matt by ho poznal mezi tucty ostatních. Ten chlapík určitě musel vědět, co se s ním stalo!

Ostatní Nosferové se seřadili u zdi a přihlíželi výslechu. Číslo Nula Matta trhnutím zvedl a strhl mu masku z obličeje.

"Seveřan?" zeptal se, když uviděl Mattovy vlasy. Vypadal jaksi ohromeně.

Matt rychle uvažoval. Nevěděl, kdo jsou Seveřané, ale předpokládal, že Nula tím myslel lidi ze Severu. Také Švýcarsko leželo na sever. Možná ho Nosfera pokládal za jednoho z těch mužů, kteří zde byli očekáváni. To mohlo pro něj znamenat jistou šanci a on se rozhodl vytěžit z této situace co nejvíce.

"Mám tajné poslání," řekl. "Když já mluvit, tak jen před pánem pevnosti. Před Jacobem!"

Nosferové u dveří cosi zamručeli a začali dělat gesta, jejichž význam Matt nechápal.

"Jacobu odpočívá," řekl Nula a jeho výraz říkal, že jeho pán v žádném případě nesmí být vyrušován. "Já jsem jeho zástupce Daman. Budeš se muset spokojit se mnou."

Samozřejmě! Mattovi jako by z očí spadly šupiny. Tohle zde byl ten chlápek, který se dohadoval s Jacobem a za to byl od něj tak seřván. Poměr mezi pánem a sluhou se nezdál být nejlepší. Snad by se této okolnosti dalo nějak využít...

Aruula hleděla do plápolajících modročervených plamenů ohně. Silná polena praskala a syčela a barbarka si musela dávat pozor, aby se ve víru plamenných jazyčků úplně neztratila. Jestliže se chtěla dostat ven z této pevnosti, musela zůstat bdělá, aby mohla využít i té nejmenší příležitosti.

Ale její šance na tom byly dost špatné. Zděšené, pronikavé hlasy žen a dívek ji už dávno přesvědčily, že jim všem hrozí osud, který by nikomu nepřála - snad jenom kromě záludných "tarats. Zajatci byli buď ochromeni strachem, nebo napůl šílení. Téměř všichni počítali s tím, že jim hrozí příšerná smrt.

Po většinu času myslela Aruula na Maddraxe, muže se světlými vlasy, který se stal jejím druhem. Na

muže, který nechtěl, aby v něm viděla boha a který byl přesto o mnoho víc než každý jiný člověk, se kterým se kdy setkala. Velice jí chyběl. Uvidí ho ještě někdy?

Aruula se zpřímá posadila před krbem, přitáhla kolena, objala je pažemi a sklonila hlavu. To byla poloha, kterou zaujímal vždy, když naslouchala.

Soustředila se. Nějakou dobu se nedělo nic, její hledající duch bloudil bez cíle pevností. Dotkla se duchů několika Nosferů, avšak zděsila se jejich divokosti a žízň po krvi a odtáhla se. Pak rozeznamenala ducha, který byl jiný. Už doufala, že snad narazila na Maddraxe, pak ale poznala, že myšlenky, jež k ní od něho proudí, patří očividně duchu, který je nemocen.

Jako ve vířící mlze zahlédla černě oděnou postavu Jacoba, který se převáloval na lůžku v jedné skvostné a cizími předměty vybavené místnosti. Na jeho čele vyvstávaly četné kapky potu. Jeho sny způsobily Aruule bolesti hlavy. Cítil se pronásledován žhnoucíma očima, které naň civěly z hloubi gerulího hnízda. K nim náležející obličej s démonickými rysy ho děsily až do morku kostí. Jeho duch je nechtěl vidět, pro což měla Aruula naprosté pochopení.

Také ona zahlédla oči těch cizích démonů a ošklivostí a úlekem se až otřásla. Přízračné postavy se hihňaly a přibližovaly se k ní, protože teď se dívala Jacobovými očima. Zakryl si obličej rukama. Postavy ho tahaly z jeho vysokého sedadla dolů do hloubky, ale najednou se v jeho ruce objevila černá hůlka, kterou vytáhl ze svých šatů. Aruule se v hlavě mihlo označení pro tu věc, aniž by věděla, oč se jedná: elektrický shocker.

Hůlka vyplivla praskající modrobílé blesky, které temné postavy zasáhly a odmrštily do vzduchu, až křičíce a škubající sebou dopadly na zem. Zde zůstaly ochromeny ležet.

Za nějakou dobu se pokoušely se sténáním se odplazit. Jacobo zaťal ruce v pěsti a znovu na ně namířil hůlku, až kvílely jako postrašená zvířata. Zdálo se, že se to Jacobovi zamlouvá, protože se jeho postava náhle napřímila a hrdě vypjala. Poznal, že má nad svými mučiteli moc. Ještě více se napřímil a zaujal pózu jako bůh.

Ale náhle obraz vybledl. Gerulí hnízdo se rozplynulo. Jacobo se probudil! Aruula se rychle stáhla pryč z jeho ducha, opanována ireálným strachem, že by ji snad mohl odhalit.

Sotva se uvolnila, uvědomila si náhle nové, avšak jí důvěrně známé pocity a myšlenky.

Maddrax byl zde!

V horečné radosti pátrala po jeho duchu a konečně objevila svého druha ve společnosti několika Nosferů - což její radost rychle zase zchladilo. Očividně byl také zajatcem! Před ním stál zakuklený muž s nulou na čele a vyslýchal ho. Daman, Jacobova pravá ruka!

"Jsem Gholan," říkal právě Maddrax "Špeh z hor Suizy."

Aruula sice nechápala, proč se vydává za někoho jiného, ale reakce maskovaného jí prozradila, že ho ta zpráva polekala. Maddrax zpravil Damana, že je sem poslán proto, aby špehoval Nosfery. Horda lidí ze Suizy pod vedením jistého Reyta má v úmyslu ukrást otroky - a pána pevnosti pak zabít.

Damanova reakce na toto odhalení byla přinejmenším podivná. Místo aby Maddraxe ztrestal, poslal ostatní Nosfery ven z místnosti a pečlivě za nimi zavřel dveře. Pak se obrátil k Maddraxovi - a nabídl mu, že se přidá na jeho stranu a pomůže mu v boji proti Jacobovi. Za to se mu měl Maddrax - vlastně Gholan - zaručit, že Jacobo bude určitě usmrcen.

Maddrax řekl, že s tím souhlasí a že dá Jacobovi falešné informace o Reytových plánech, aby ho uvedl do omylu.

Daman vypadal nanejvýš potěšen. Zavedl pak svého zajatce do jedné menší místnosti s měkkým lůžkem, kde měl vyčkat, až se Jacobo probudí.

Aruula se znovu stáhla zpět a zatřepala hlavou, aby zaplašila bolestný vnitřní tlak, který jí narostl v mozku. Dlouhé naslouchání ji vyčerpalo. Bude muset nějakou dobu počkat, než to znovu zkusí.

Nerozuměla přesně, o co tu šlo. Jedno ale bylo naprosto bez pochyb: Maddrax byl zde, aby ji a možná i ostatní zajatce osvobodil.

Musela mu při tom pomoci. Už tady déle nesmí nečinně sedět. Musí se snažit, aby mu byla nějak nápomocná. Ale jak?

Za nějakou dobu se dveře do místnosti s hlasitým bouchnutím rozlétly a hluk vytrhl Matta z polospánku, do nějž únavou upadl. Dovnitř vrazili tři Nosferové. V pozadí za nimi uviděl Damana, který nasadil varovný výraz. Podvol se jim a nebraň se, zdálo se Mattovi, že z toho čte. Nemohl jsem tomu nijak zabránit.

Nekladl tedy žádný odpor, když ho popadli a táhli s sebou. Nepřineslo by mu to také nic jiného než modřiny a další zbytečná zranění.

Aniž s ním někdo z upírů promluvil, věděl, kam ho vedou: k Jacobovi, pánu pevnosti. Jakýmsi bizarním způsobem se Matt dokonce nemohl tohoto setkání ani dočkat. Přinejmenším mu to poskytne odpověď na několik otázek. Na druhé straně - mohlo by ho to stát i život.

Pak byli u cíle. Před Matthewem se otevřela okázale vyzdobená místnost. Stěny pokrývaly tkané gobelíny, na podlaze byly rozprostřeny měkké kožešiny. Mezi tím byly rozmístěny rozmanité technické přístroje a nářadí, ale nedalo se poznat, zda plní nějaký účel, nebo zda jenom slouží jako dekorace. Ve středu pokoje se zvedalo cosi jako trůn. A na něm - stylově zahalen v jakémsi temně černém přehozu a obličej skryt v záhybu kápě - seděl hlavní šéf této krvavé pevnosti Jacobo.

Nosferové srazili Matta před svým vládcem k zemi. Se svázanýma rukama se nemohl dobře zachytit a bolestně si narazil rameno.

Když se jeho slzami zamlžený zrak zase vyjasnil, vyrostl nad ním hrozivý stín. Matt zvedl hlavu.

Přirozeně, byla to ta postava v černé kutně. Pokoušel se zahlédnout její obličej, ale ten byl v kápi tak dobře ukryt, že se mu to nepodařilo.

Potom však ze sebe hrozivá postava vydala překvapený výkřik a ucouvla. Následoval hlasitý mečivý smích.

V Mattově hlavě to začalo bzučet. Ztraceně, kdo je tenhle muž? Proč je mu jeho výsměšný chechot tak povědomý?

"Damane!" ozval se pánovitý hlas muže v kutně.

"Pane?"

"Tady máš za tu svou hloupou lehkověrnost!"

Matt uslyšel hlasité plesnutí pohlavku, po němž následovalo zapraskání shockeru. Nakonec se ozval pronikavý výkřik, který přešel do bolestného kňučení.

Potřeboval pár vteřin, aby pochopil, že Jacobo nemluvil ani v řeči Millani, ani v jazyce Nosferů - nýbrž v té nejčistší angličtině!

Současně to v jeho hlavě udělalo klik! a on najednou věděl, kdo je muž v kutně. Poznání v něm vyvolalo šok, který mu přivodil chvilkovou závrať.

Ve staré době byl astrofyzik a lékař Jacob Smythe vedoucím astronomického oddělení US Air Force.

Neovladatelný a prchlivý, navenek však nenápadně působící muž kolem čtyřicítky, jehož jedinou extravagancí bylo, že si své dlouhé světlé, na temeni už poněkud prořídle vlasy vázal do koňského ohonu. Nyní, když si Smythe stáhl svou černou kápi do týla, uviděl Matt také i jeho brýle. Za skly jiskřily ledově modré oči.

Byli se Smythem na kordy už od té chvíle, kdy se setkali poprvé. Tento muž byl jeho kopilot na onom osudném stratosférickém letu, při němž měli pozorovat účinek interkontinentálních raket, jimiž byla bombardována kometa "Christopher - Floyd." A které žádný účinek neprokázaly.

Smythe byl chorobně ctižádostivý, arogantní suverén. Vždycky byl takový. Během tohoto nebezpečného letu komplikoval práci pilotů a nakonec opustil letadlo v katapultovacím sedadle.

A tady se setkali znovu. Smythe v černé kutně, jako vladař nad upířskou smečkou. Nebylo pochyb, že za poslední dva a půl měsíce toho musel prodělat mnoho, ale získal ještě víc. Matt nepochyboval o tom, že za svůj zisk má co děkovat především své bezohledné ctižádosti.

Matthew Drax až do nynějška horečně čekal na okamžik, kdy narazí na některého ze svých tehdejších společníků. A podruhé už byl zklamán.

"Váš plán se skoro podařil," řekl "Jacob" Smythe a zahihňal se. "Ale tak lehce jako Damana mě neoklamete, veliteli Draxi!"

"Také mě těší, že vás vidím, Docu." V Mattově hlase zazněl sžíravě ironický tón. V duchu si představil

několik ošklivých mučících praktik, které by na Smytha s radostí použil.

Ted' už mu bylo také jasné, kdo znovu uvedl do provozu generátory a motocykly. Smythe byl beze všech pochyb technický génius. Ale genialita často těsně hraničí se šílenstvím. Jak jinak by se dalo vysvětlit to, co zde Jacob Smythe vybudoval: režim hrůzy, který Nosfery odtrhl od původního způsobu jejich života a udělal z nich vrahy a obchodníky s otroky!

Smythe udělal gesto svou pravicí. Ihned vyskočili dva Nosferové, popadli Matta pod rameny a hodili ho do masivního křesla, k jehož opěradlům ho pevně přivázali.

"Co za hru to tu hrajete, Smythe?" zeptal se Matt zaraženě. "Co z toho má být, až to bude hotovo? A především: co jste udělal s Aruulou?"

"Aruula?" opakoval Smythe. "Ta barbarka? Ona... vy ji znáte?" Pak se najednou otočil. Jeho oči se blýskaly jako oči šílenice. "Brzy ji potká velická čest." Postavil se před Matta a triumfálně si opřel ruce v bok. Začal se zase pochechtávat a Matt cítil, že se mu po těle zjezily všechny chloupky. Smythe se nechoval jako pomatený - on skutečně pomatený byl! Co se to s ním asi od jeho katapultace stalo? Musely to být opravdu hrůzné zážitky, které strhly jeho ducha až do hlubin šílenství!

Matt k němu na okamžik pocítil cosi téměř jako lítost. Ale jenom téměř. Smythe byl především jedno: nebezpečný!

"Co máte v úmyslu s Aruulou?" Nemohl zabránit tomu, aby se mu netřásl hlas.

"Udělám z ní matku," prohlásil Smythe. "Pramatku nové rasy."

Matt se pokoušel opětovat jeho šílený pohled. Poznal, že by nijak nepomohlo, kdyby Smythovi oponoval; tím by vědce jenom ještě víc proti sobě popudil. Musel s ním jednat klidně a rozhodně. Tak jak se obvykle postupuje u psychicky nemocných.

Vždycky vlastně tak nějak věděl, že to Smythovi normálně nemyslí. Už tehdy, když se s ním poprvé setkal osobně, na jednom brífinku na ústředí NATO v Bruselu. Profesor Dr. Smythe tam tehdy se vši vážností prosazoval, aby do amerických protiatomových bunkrů byli umístěni jen lidé s akademickým titulem a inteligenčním kvocientem minimálně sto čtyřicet - spolu s komputery a databankami, v nichž by bylo nashromážděno veškeré vědění lidstva. A se zásobami alespoň na osm let - aby se prý zachovala civilizace. Návrh, který se přirozeně u účastníků konference nesetkal s žádným příznivým ohlasem.

"Smythe!" zaútočil na něj Matt přímo. "Víte, co se stalo se Zemí? Letadlo se po nárazu komety vymklo z kontroly - vzpomínáte si?"

"Minulost je mrtvá," zaskřehotal Smythe a ve tváři mu neuroticky cukalo. "Ale přichází nový věk! Věk Nosferů!" Ukázal na zakuklence, stojící u dveří. "Zdejší rasa vykazuje zajímavé paralely s vampýry světa pověstí," začal poučujícím tónem, "ale nemá jejich schopnosti. Jsou to jen žalostné mutace, jejichž červené krvinky se tak rychle rozkládají, že trpí přecitlivělostí na světlo a musejí se živit krví, aby nezašli. Ale nejsou schopni vyvolat u svých obětí metamorfózu a jejich kousnutí nepředává žádný vampýří zárodek!"

Vampýří zárodek? Proboha - Smythe byl ještě pomatenější než si Matt předtím myslel. Ale co s tím jenom k čertu chtěl?

Profesor Dr. Smythe divoce rozkládal rukama přímo Mattovi před nosem. "Jsem vyvolen osudem, abych jim konečně dopomohl k jejich pravé síle!" chrлил ze sebe horečně. "Opatřím jim pramatku, ze které se zrodí dokonalá rasa! Rasa, která bude vládnout v tomto věku temna. Se mnou jako s jejich králem!" Zůstal před Mattem stát a triumfálně se naň díval. "Vyvinul jsem vzorec, který může zlomit klatbu, jež blokuje pravé určení Nosferů! Udělám z Aruulina těla nádobu, která spojením s Nosfery vytvoří pravé vampýry! Hned jakmile sem dorazí potřebné esence."

Matthewa Draxe zamrazilo až do morku kostí. Ať už Smythe trpí nějakým akutním poškozením mozku nebo ne - jestli se tomuto muži dovolí, aby sledoval své zruďné plány, rozšíří se po Zemi zhouba a smrt. A vůbec nezáleží na tom, zda by jeho vzorec fungoval nebo ne.

Jednu chvíli to už vypadalo, že se Smythe chce odvrátit a pokračovat ve své práci. Jakoby z jedné minuty na druhou na svého zajatce zapomněl. Ale pak se rozmyslel a znovu se k Matthewovi vrátil. Jeho rty se zkrivily k ošklivému úsměšku.

"Věděl jsem už od samého začátku, že ta kometa slouží nějakému vyššímu účelu," pravil chraptivě.

"Christopher - Floyd mě poslala z minulosti do budoucnosti, abych zahájil novou epochu v dějinách

lidstva! A nikdo mně v tom nezabrání, veliteli Draxi! Ani vy, ani celá US Air Force!"

Matt spolkl poznámku, kterou už už měl na jazyku - že totiž vojenské letectvo Spojených států už dávno neexistuje. Vlastně ani přesně nevěděl, zda Smythe skutečně pochopil, co se stalo se světem od nárazu komety. Jeho nervózní cukání, pohledy, které stále vrhal kolem sebe, jako by se bál, že je obklopen samými zákeřnými vrahy, jeho zmatené a neuspořádané řeči, to vše mu říkalo, že tento člověk už není přístupný žádným logickým argumentům. Daman měl pravdu: Jacobo byl kletbou pro Nosfery i pro zbytek světa.

"Teď k lidem, o nichž jste Damanovi vyprávěl," pokračoval Smythe náhle zase normálním hovorovým tónem.

"Ti Švýcaři?" zeptal se Matt.

Smythe kývl. "Jak přesně vypadají jejich plány? Jak nás chtějí oklamat? Chtějí nás snad vlákat do léčky?"

Matt si odkašlal. Reyto a jeho šibeničníci byli posledním stéblem jeho naděje. Nesměl je prozradit. Za nějakou dobu jistě začnou uvažovat o jeho zmizení a vydají se sklepními chodbami nahoru za ním.

"To jsem si jenom vymyslel," zalhal honem, "potom co jsem vyslechl rozhovor mezi vámi a Damanem."

"Ha!" vykřikl Smythe. Vstal, jednou obešel místnost a pak zase zaujal svou předchozí pozici. "Trik, he? Nebo ne? Když lhář lže, říká pak pravdu? No, uvidíme..."

Smythe vyštěkl v řeči Nosferů jakýsi povel. Dva z nich přistoupili a zaujali místo za Mattem. Vyzvedli ho i s křeslem a odtáhli ho do vedlejší místnosti, která mu připomínala alchymistickou kuchyni. U stěn stály aluminiové skříňky s vědeckými přístroji ze staré doby. Matt viděl transformátory a usměrňovače, části polovodičů, měděné cívky, odpory a tranzistory, ve velkém množství namontované na malé destičky, stojany s kabely, pumpy, jakousi přenosnou aparaturu a spoustu dalších předmětů, jejichž účel nemohl ani tušit. Uprostřed stál jakýsi druh mikrofonového stojanu s kabelem, na jehož žebrované hadici byla upevněna kadeřnická sušící helma.

Smythe šel hned za nimi a zaskřehotal nějaký další povel. Byla zažehnuta pochodeň. V jejím světle uviděl Matt železnou rouru, asi metr vysokou a dva metry v průměru, která zde byla zapuštěna do země. Byla pokryta roštem, který se dal oddělat. Nosferové přinesli jeho křeslo k rouře a naklonili ho dopředu, takže se mohl podívat dovnitř.

Hned nato se v Mattovi vzedmula vlna ošklivosti, následovaná hrůzou. Pod ním se rozkládal prostor, kde cosi mlaskalo a kvikalo. Obrovská, bledá, páchnoucí kreatura.

Obří slimák ze šachty! Nebo nějaký další zástupce hororové směsice slimáka a žraloka.

Matt byl zase stržen nazpět. Nosferové ho i s křeslem odtáhli před stojan se sušící helmou a tu mu nasadili na hlavu. Mattův pohled padl za Smythova záda, kde se nacházelo obrovské zrcadlo, zabírající téměř celou stěnu a sahající až k zemi. Bylo velké jako vrata od garáže a na mnoha místech prasklé.

"A teď, veliteli Draxi," řekl Smythe stále se pochechtávaje a přitáhl si přes uši jakési provizorní chrániče, zhotovené z kožešiny, "uvidíme, zda z vás nedostaneme ven pravdu, čistou pravdu a nic než pravdu, k tomu vám dopomáhej Bůh..."

Pak přistoupil ke starodávnému gramofonu, zapojil ho a nasadil jehlu na starou šelakovou desku. O vteřinu později sebou Mattovo tělo začalo prudce a nekontrolovatelně škubat.

Gramofon hrál Mozartovu Královnu noci. A zvukové vlny se zdály vnikat přímo do jeho mozku a rozechvívát každou jeho ganglii.

"Podivuhodný kus!" horoval Smythe, i když ho Matthew Drax už dlouho nemohl slyšet. "A úplně se hodí k situaci, nezdá se vám také?"

Tři muži se opatrně a bez hluku plížili k pevnosti, která se temná a chladná tyčila k obloze, přestože dopolední sluce stále znovu vykukovalo mezi trhajícími se dešťovými mraky a teplota dosahovala na tuto šířku docela příjemného stupně.

Gosseyn si pohledem měřil vysoké zdi. Zdála se z nich vycházet jakási neurčitá hrozba. Prázdné okenní otvory v nich připomínaly hltavě rozevřené tlamy.

Nechali hlavní vrata nalevo a sledovali cestu vedoucí ke vstupu do podzemního světa, kterou jim Riva popsala. Chtěli přispět na pomoc statečnému cizinci, on, Almar a Toono, jehož dceru Maddrax zachránil ze spárů pijáků krve. A přirozeně chtěli také osvobodit své přátele a příbuzné.

"Ó Wudane!" šeptal Toono, když odhrnuli stranou větve trnitého křoví a Almar jako první začal sestupovat po železných stupačkách dolů do podzemí. Toono sevřel pevněji svou kuši. Očividně měl strach. Ale ani Gosseyn na tom nebyl jinak. Jenom se mu lépe dařilo své pocity skrývat.

Vrhl poslední pohled nazpět. Na pahorku, kde stála vesnice, nebyly vidět žádné sloupy kouře. Riva a ostatní, co zbyli, se vydali na jih, na místo, na němž, dá-li Wudan, se všichni zase brzy sejdou.

"Kde to jsme?" zašeptl Toono bázlivě, když Almar a Gosseyn zapálili své pochodně a osvětlili šachtu, která se táhla nalevo i napravo od nich.

"To je podzemí," řekl Gosseyn se zachvěním a spíše pro sebe: "Říše temných stvoření."

Toono bezděky ucouvl o krok nazpět a sám Almar, v němž planul nezkrotný duch mládí, se oťásl.

"Zatraceně, Gosseyne," okřikl ho Toono. "S mou odvahou to už beztak není nejlepší. Nezkoušej na mě takové řeči!"

Almar si přitiskl kuši pevněji k sobě. "Nezapomeňte, co říkal Maddrax o tom - jak to jmenoval - snákke! Mějte zbraně pořád připravené!"

Gosseyn cítil, že musí vést skupinu dál, než se jich úplně zmocní strach a donutí je vrátit se. Snažil se potlačit chvění svého hlasu, což se mu ale úplně nepodařilo. "Pojďte, podíváme se, kde je ta cesta do pevnosti."

Náhle pocítil Gosseyn měkký dotek proudícího vzduchu na tváři, pak za sebou zaslechl jakési mlaskavé šourání.

Almar se prudce otočil, kuši připravenou k výstřelu.

"Otče!" vykřikl. "Podívej!"

Obrovské mléčné bílé tělo s šedými pruhy se plazivě pohybovalo směrem k nim. Toono začal zvracet. Gosseynovi se zježily vlasy. Viděl, jak se blíží gigantická beztvará hlava, na níž sebou škubavě potrhávala čtyři jako paže tlustá tykadla.

Almar vypálil šíp. S bzučením prosvištěl šachtou a s tupým plesknutím se zabořil do monstra, jež nyní bylo vzdáleno ještě asi třicet kroků. V krku bestie se kolem šípů utvořila fialová skvrna, která postupně rostla, až byla velká jako mužská ruka. Ozval se mlaskavý zvuk, ale odporná kreatura nezpomalila, nýbrž naopak pohybovala se se vzrůstajícím tempem ke zděšeným mužům.

Ted' vypálil i Toono - se stejným účinkem.

Gosseyn ukázal na chodbu, která musela vést ke dveřím, o nichž se zmiňoval Maddrax.

"Tudy!" Běželi dál a Gosseyn se zadostiučiněním zjistil, že jsou rychlejší než nestvůra. Pronásledovala je však dále, zřejmě pevně rozhodnuta, že to s vetřelci definitivně skoncuje.

Gosseyn objevil tři stupně, které vedly ke dveřím. Byly zavřené, ale to také z Riviny zprávy věděli.

Zatímco Toono hlídal slimáčí monstrem, obořili se oba ostatní do dřeva sekerami. Rychle v něm vysekali otvor, který byl právě tak velký, aby se tudy bez obtíží protáhli. Rychle vlezli dovnitř; Toono je s horečným spěchem následoval.

"Už jsem to mohl slyšet," oznamoval bez dechu. "Přichází to!"

"Tak rychle!"

Než se obrovité tělo objevilo před otvorem, opustili všichni místnost druhými dveřmi.

Toono svítil pochodní a muži tápali opuštěnými prostory. Uviděli zvláštní věci a podivné skříňky s matnými okénky. Žádný z nich se necítil příliš dobře. I když už se teď nemuseli obávat podzemních příšer, mohli je každou chvíli objevit Nosferové a napadnout je.

Ale myšlenka na příšerného snákke, který se tam vzaду už určitě chystal vypořádat se s dveřmi a znovu vyrazit za nimi, je hnala vpřed. Přelézali suť a haraburdí a naráželi na hromady starých lebek a kostí.

Nakonec dorazili ke schodům vedoucím nahoru, které končily v chodbě, v níž se nacházelo mnoho dveří a odboček.

Gosseyn zůstal náhle stát.

"Buďte potichu!"

"Co je?" vydechl Almar.

"Neslyšíš nic?"

Opatrně, jako by měla podlaha pod nimi v příštím okamžiku povolit, se kradli podél hladké zdi. Když se dostali k dalším dveřím, zaslechl Gosseyn jakýsi škrábavý zvuk, který ho přiměl otočit.

Z vedlejších odbočujících chodeb se náhle vyhmuly početné postavy a v okamžiku je obstoupily, hrozíc jim zbraněmi. Během několika minut byli všichni tři neprodyšně obklíčeni. Zůstali stát u zdi a s bušícím srdcem a třesoucími se koleny hleděli na podivné shromáždění.

"Kdo jste?" zeptal se jeden z cizinců.

Gosseyn ulehčeně vydechl. Cizinci mluvili řečí Suizzani. Tak tedy žádní spřeženci Nosferů. Toono, který byl zaklíněn mezi ním a Almarem, nechal svůj meč pomalu klesnout. Almar přejížděl pohledem přes cizí zástup zprava nalevo. Muži byli otrhaní a vypadali zanedbaně. Nevzbuzovali sice příliš důvěryhodný dojem, ale nevypadali také vyloženě nepřátelsky.

"Hledáme našeho přítele a jeho společníka," řekl Gosseyn. "Jmenují se Maddrax a Gholan."

"Já jsem zde!"

Předstoupil jeden mladý muž, který se představil jako Gholan. Obrátil se ke svým druhům. "Když jsou tihle lidé Maddraxovi přátelé, můžeme jim věřit! Protože teď už víme, že Maddrax je opravdu nepřítel Nosferů."

Širokoramenný střapatý muž s chováním vůdce se postavil vedle Gholana a představil se jako Reyto. Gosseyn se dověděl, že tato divoká banda s Maddraxem spolupracovala, ale že ten se od nich před nějakou dobou oddělil, aby prozkoumal pevnost a že Gholan, který ho tajně sledoval, byl svědkem Maddraxova zajetí. Proto také opustili svůj úkryt ve sklepě a pod Gholanovým vedením vystoupili do přízemní pevnosti.

"Co je se zajatci?" zeptal se Gosseyn. "Víte, kde jsou?"

Reyto škulb rameny. "Maddrax je chtěl hledat." Přivřel oči. "Jaký zájem máte vy vůbec na těch... zajatcích?" Něco mu v posledním okamžiku zabránilo mluvit o nich jako o otrocích.

"Jsou to naši příbuzní a přátelé," řekl Gosseyn. "Přišli jsme, abychom je osvobodili."

"Ach, opravdu?" řekl Reyto. Nezdálo se, že by ho tato skutečnost příliš nadchla.

"Nesmíme ztrácet čas," přerušil rozhovor Gholan. Reyto i Gosseyn mu dali za pravdu. Kromě toho neměli už také žádnou jinou možnost. Museli proniknout dále do pevnosti. Někde za nimi číhal obrovský slimák, kolem něhož by pravděpodobně neprošli.

Na Reytoův povel vyběhli po schodech vzhůru a dostali se na prostornou chodbu, končící závěsem. Bledé denní světlo se prodíralo přes zakryté okno v chodbě. Gosseyn měl teď teprve příležitost, aby si skupinu suizanských bojovníků pořádně prohlédl. Tvořilo ji sedmnáct mužů, s nimi tedy dvacet hlav. Malé vojsko, dalo by se říci, které by však přece jen mohlo něco dokázat.

Ale tu se k jeho překvapení Suizzani náhle stáhli nazpět s očima rozšířenýma hrůzou. Teprve když pochopil, že zřejmě viděli něco, co bylo za nimi, otočil se.

Díval se přímo do pronikavých očí a vychrtlé vizáže jednoho upíra, který odhrnul dveřní závěs. Za ním se tlačilo asi tucet příslušníků jeho druhu, meče v rukou. Jejich pohledy neslibovaly vetřelcům nic dobrého.

Gosseyn ucouvl o krok nazpět. Bylo to zvláštní, ale náhle z něj spadl všechn strach. Možná že už předtím ve svých myšlenkách se svým životem dávno skoncoval a z toho, že už vlastně nemohl nic ztratit, načerpal svou sílu.

Meč jakoby sám od sebe vyletěl z pochvy. Gosseyn se vyřítíl vpřed jako berserk, pozvedl meč vysoko nad hlavu a ťal prvního zakuklence přes hrud'. Druhého zasáhl tak prudce do břicha, že proletěl dveřmi a dalšího vzal s sebou.

Než se pijáci krve vzpamatovali ze svého překvapení, byl už Reyto vedle Gosseyna a zakroužil ve vzduchu svým mečem. Kůží oděni zakuklenci se s mručením vrhli vpřed. Jejich meče se hrozivě zablýskly, ale Reytova skupina už zatím překonala svůj strach.

Dlouhá chodba se naplnila řinčením zbraní. Reyto, který bojoval vedle Gosseyna, skosil svou zubatou čepelí prvního protivníka: Ozvalo se zaskřípání lámajícího se chitinu, když se rozštípl jeho hrudní pancíř.

Aruula se ještě zotavovala po namáhavé proceduře naslouchání, když zdálky zaslechla rachocení ohnivých židlí.

Sedla si a vrhla pohled na ženy, s nimiž sdílela místnosti v nejhořejším patře pevnosti. Většina jich spala, tu a tam se některá převalovala v neklidných snech a mumlala nesrozumitelná slova.

Mnohé její družky v utrpení byly bledé a apatické. Na jejich hrdlech bylo vidět zajizvené rány po kousnutí. Dost jich kromě toho mělo i šrámy a modřiny, známky příliš divoké obrany. Aruula už dlouho věděla, že pocházejí z jedné vesnice v blízkém okolí. Jejich muži, pokud ještě žili, byli drženi v sousední řadě místností. Ale žádné přímé spojení mezi sebou neměli.

Tiše se zvedla ze svého slamníku a přistoupila k oknu. Země ležela v hloubce více než deseti výšek muže a až jí přejel mráz po zádech, když si představila, že by se měla vrhnout tam dolů.

Tu padl její pohled na početné černé body, blížící se sem od jihu. Přihmouřila oči. Ano, byli to Nosferové; poznala je podle jejich černých obličejových masek. Kromě toho jeli někteří z nich na ohnivých židlích, jejichž hluk předtím zaslechla a který nyní stále sílil. Patrně šlo o nějaký oddíl, který hledal v okolí oběti. Vypadalo to, že mají naspěch. Žádný div, bylo už dost pokročilé dopoledne a Aruula předtím zaslechla, že se Nosferové dennímu světlu vyhýbají. Proto také nosili tyto kožené obleky. Za Aruulou zašramotil klíč v zámku. Rychle se obrátila.

Nastal už čas? Byla nyní už i ona na řadě, aby pocítila ostré zuby Nosferů na svém hrdle?

Dveře se rozlétly. Tři pijáci krve se objevili ve veřejích a rozhlíželi se kolem. Aruula couvla nazpět. Jedna další zajatkyně zvedla hlavu a vyrazila ze sebe výkřik, který ostatní vzburcoval.

Ženy se probouzely a vyskakovaly na nohy.

Dva zakuklenci zamířili skutečně k Aruule, zatímco třetí hlídal dveře. Když ji však chtěli popadnout, kopla Aruula prvního silně do kolena. Ten vyrazil bolestný výkřik, ale to už popadla paži toho druhého a s otočkou ho srazila k zemi.

Oběť jejího kopance se však vzpamatovala dřív než čekala. Teprve teď si barbarka všimla, že je to žena. Ta se vrhla na Aruulu.

Barbarčiny pěsti vylétly vzhůru a přistály na plochem nose vztekle prskající útočnice. Místnost naplnily výkřiky a volání zajatkyň, ale Aruula toho nemohla všimat, pokud byla v boji se zakuklenci. Teprve když Nosferku poslala k zemi po dobře mířeném úderu do týla, rozpoznala, co ženy vykřikují. Byla to jména: Gosseyn, Almar a Toono.

Pohled jí padl na otevřené dveře a viděla, jak se z úst, třetího Nosfery řinula krev. Jeho oči byly doširoka otevřené a nevidoucí, naklonil se dopředu a padl hned vedle ní k zemi. Jakýsi šedovlasý muž se střapatou hřívou vytrhl z jeho zad šavli.

Pak do místnosti vtrhla větší skupina ozbrojených mužů, které zajatkyně nadšeně vítaly.

Šedovlasý se krátce rozhlédl po místnosti a pak se obrátil k ní. "Ty musíš být Aruula."

"Ano, to jsem," odpověděla Aruula zmateně. "Ale kdo..."

"Já jsem Reyto," přerušil ji dlouhovlasý muž. "Maddrax mně o tobě vyprávěl."

"Maddrax!" Aruulino tělo zaplavila vlna adrenalinu, když uslyšela to důvěrně známé jméno. "Kde je?"

Reyto se zachmuřil. "To nevím. Zajali ho, když tě hledal."

Takže se stále ještě nacházel v Damanově moci! Aruule bylo jasné, že musí jednat rychle, aby svého druhu mohla ještě zachránit. Daman hrál nebezpečnou hru a Maddrax byl jeho obětí.

"Musíme ho osvobodit, hned!" prohlásila.

Ten zavrtěl hlavou. "Nejdřív se musíme vypořádat s Nosfery," odporoval. "Budeme moct mluvit o štěstí, když se nám podaří ty otro... zajatce dostat z pevnosti."

"Pak jdu sama!" rozhodla Aruula krátce.

"Jak chceš," odvětil Reyto. Sehnul se, zvedl meč upíra, kterého předtím probodl a podal ho barbarce.

"Máš velkou odvalu, Aruulo," řekl s jistým uznáním. "Pokusím se dostat se k tobě tak brzy, jak jen to bude možné. Hodně štěstí!"

Aruula mu krátce pokývla a rozběhla se ke dveřím. Utěšovala se, že to tak je pravděpodobně nejlepší. Jednotlivý bojovník mohl do pevnosti krve spíše vniknout nepozorovaně než celá skupina.

Nehlučně se ponořila do stínů v chodbě...

Jako polapený tygr přecházel Daman ve svém obydlí sem a tam. Jeho myšlenky naplňovala zloba a strach. Nejenom že jeho plán vlákat Jacoba do pasti nevyšel - k tomu musel strpět další pokoření a mohl ještě mluvit o štěstí, že jeho intrikánská hra nebyla odhalena. Žádné pochyby: Jacobo tohohle Maddraxe znal. A nenáviděl ho.

No, snad ještě přece jen nebylo vše ztraceno. Když Maddrax vládce tak dobře zná, určitě musí vědět i o jeho slabínách. On, Daman, se musí pokusit si s ním ještě jednou promluvit...

Damanovy úvahy se zarazily, když k jeho uším dolehl rachot motocyklů. Rychle opustil své obydlí, aby uvítal navrátilce. Ale sotvaže vstoupil do chodby, uvědomil si další zvuk: vzdálené řinčení mečů, výkřiky, dusot bot na kamenné podlaze.

Daman ihned pochopil, co se stalo: Suizané, o nichž mluvil Maddrax, vnikli do pevnosti.!

Za normálních okolností by Daman se vším úsilím proti nim bojoval. Ale okolnosti nebyly normální.

Daman se rozhodl využít nenadálé invaze pro své záměry. Během bitvy, říkával jeho otec, se naskýtají ty nejlepší možnosti, jak si to vyřídit s nepřáteli ve vlastních řadách.

Daman se rychle vrátil do svého bytu, ozbrojil se nádherným mečem, který odebral černovlasé barbarce, a rozběhl se k Sálu krve. Odtud se dalo dostat do komory, kde Jacobo před rituály odkládal svou kutnu. A z této komory, to Daman jako dřívější vládce dobře věděl, vedla tajná chodba do Jacobových komnat a k laboor, v níž prováděl své pokusy.

Měl velké štěstí, že ho na cestě k sálu nikdo nepotkal. Měl by určitě velké problémy s vysvětlením, proč běží špatným směrem, pryč od hluku boje.

Když otevřel dveře sálu a rozhlédl se, všiml si hned, že něco je špatně. Dva jeho poddaní zde leželi bez hlavy před oltářem!

Už neměl čas, aby překonal svůj úlek. Z boku se k němu vrhl jakýsi stín a než se stačil vzpamatovat, pocítil na svém hrdle ostří čepele.

"Podívejme, koho to tu máme?" zasykl hlas, který velice dobře znal. A který byl schopen okamžitě vyhnat mu pot ze všech póru jeho těla - kdyby ovšem byli Nosferové schopni se potit. Ta barbarka! Jak se sem jenom dostala?

"Tvoji lidé nebyli bohužel příliš sdílní," pokračovala Aruula a bradou ukázala na bezduchá těla. "Tak tedy víš, co tě čeká, jestliže mou otázku nezodpovíš..."

Daman to věděl. A proto vsadil vše na jedinou kartu. Vrhle se stranou a současně rychle sáhl po svém meči.

Jeho ruka ještě ani nestačila sevřít jílec, a již následoval trest. Špička Aruuliny boty se zvedla a zasáhla ho přesně tam, kde to každého muže obzvlášť bolí. Se záupněm padl Daman na kolena.

"Ty ubohý zloději," zasyčela mladá žena s hněvivě se blýskajícíma očima, když uviděla, co je to za zbraň, kterou se právě chystal vytasit. Daman ještě nebyl schopen se pohnout, když mu meč vyrvala a jeho hrot mu přitiskla na hrdlo. "Tak, a teď poslouchej, na co se tě zeptám... a čím rychleji mně odpovíš, tím déle tě nechám naživu..."

Profesor Dr.Smythe se krčil za psacím stolem. Místo kutny měl na sobě nyní dlouhou bílou halenu a vypadal v ní téměř jako lékař. Doktor Frankenstein například. Nebo Doktor Mabuse.... Skla jeho brýlí odrážela světlo několika holých žárovek, které byly v primitivních držácích upevněny na stěnách. Pozoroval Matta jako had svoji kořist.

"Proč jenom," hloubal Smyth nahlas, "se má Drax podílet na téže cti jako já? Proč i jeho poslala ,Christopher-Floyd do budoucnosti?" Začal bubnovat prsty na desku stolu. Protože potřebuji nějakého rovnocenného protivníka, abych si plně uvědomil svou moc? Ale proč to potom bylo tak lehké, zmocnit se ho...?"

Matt visel spoutaný v mučícím křesle. V mozku mu stále ještě brnělo a hučelo a jako v nějakém setrvačnicku se v něm neustále opakovaly tóny "Královny noci." Ať už Mozartova opera byla jakkoliv

krásná, obával se, že si ji snad už nikdy nebude schopen vyhnat z hlavy.

Zkoušel myslet na jiné věci – ale bylo to ještě horší. Aruula! Také ona byla v moci tohoto šilence. Co s ní má Smythe v plánu? Matthewovi bylo na zvracení, když na to jenom pomyslel.

Nalevo a napravo vedle něj stály bez pohnutí strážce. Cívěly na Smytha s dychtivým očekáváním, očividně fascinovány jeho cizojazyčným mumláním, které bezpochyby pokládaly za řeč temných bohů.

"Když Zemi dobude temnota a přinese s sebou nový temný věk," pokračoval Smythe tónem nějakého přednášejícího docenta, "nesmíme být ve volbě svých prostředků nijak choulostiví. Kdo se zdráhá upsat se temnu celou svou duší, musí být k tomuto svému štěstí donucen."

Vstal od svého psacího stolu a pomalu se přiblížil k Matthewovi. Úšklebek zkřivil jeho ústní koutky.

"Teď už vím, proč jste zde, veliteli Draxi: jako můj spojenec! Jenom to zatím nevíte. Ale až po mém zákroku přijdete k sobě, bude z vás přesvědčený zastánce zla, spolehněte se."

"Ach, opravdu?" zeptal se Matt v pokusu o šibeniční humor.

"A co za to? O tom bychom si spolu ještě měli promluvit. Myslím, když mám tak radikálně změnit profesi..."

"Mlčte!" zahřměl Smythe. "Raději pomyslete na vznešenost tohoto okamžiku !" Sáhł do kapsy své haleny a vytáhl odtud malý stříbrný předmět.

Mattovi ztuhla krev v žilách, když tu věc poznal.

Byl to slabě zrezivělý chirurgický skalpel!

"A teď se uvolněte," řekl Smythe téměř přátelským tónem. "Bude to ze začátku trochu bolet - ale až izoluji vaše centrum bolesti, neucítíte už vůbec nic. Můžete mně věřit..."

Ve škrťícím Aruulině sevření vrávorál Daman tajnou chodbou, která vedla k Jacobovým komnatám. Jeho srdce bylo plné nenávisti k černovlasé barbarce, která ho po tělesné stránce převyšovala a tak potupně přemohla, ale současně i plné naděje, že by snad ona mohla uskutečnit to, co se jemu nepodařilo - zabít Jacoba. Otázka zněla jen: bude mít z toho ještě nějaký užitek? Nebo ho současně zabije také?

Hluk bitvy za nimi byl přehlušen burácením baiiků, které právě, a to Daman zřetelně slyšel, dorazily do vnitřního dvora. Navrátilci by však stejně přišli příliš pozdě, než aby ho před barbarkou ochránili.

Damanovy seschlou kůži připomínající rty se třásly, když se šoural podél zdi a konečně s rozklepanými koleny otevřel dveře na konci chodby.

Dostali se do místnosti, kde měl Jacobo uskladněny své poklady: věci, jejichž účel Daman jen v několika málo případech pochopil. Naproti nim ležící stěnu zabírala ohromná skleněná tabule, skrze niž bylo vidět do další místnosti. Tam seděl v masivním křesle ten světlavý muž, kterého Daman znal jako Gholana. Aruula mu řekla, že ve skutečnosti se jmenuje Maddrax.

Před ním stál Jacobo. Kápi měl staženou dozadu. Jeho obličej byl bledý. Daman viděl jeho podivné skleněné oči, kterými prý viděl temné bohy. V jeho ruce se zablýskl podivný tenký nůž.

Černovlasá barbarka zuřivě zaklela a rychle se ohlížela po nějakém úkrytu, než ji Jacobo spatří.

Proti své vůli se Daman musel ušklíbnout. Ta fúrie mohla být sice silná a divoká, ale inteligence jí zřejmě chyběla. Znovu v sobě pocítil narůstat pocit jisté nadřazenosti.

"Oni nás nemohou vidět," zasténal pod jejím sevřením, jak ho s sebou strhla. "Z druhé strany je to sklo zrcadlem!"

Barbarka ze sebe vydala zvuk ohromení a zastavila se. Ještě poněkud nedůvěřivě se přiblížila o něco víc ke skleněné tabuli, ale ani teď si jí Jacobo nevšímal. Zdálo se tedy, že Daman mluví pravdu.

Uvolnila trochu svou paži, svírající jeho krk - ale jen aby mu v následujícím okamžiku levou rukou stiskla hrdlo. Daman pocítil bolestivý tlak na svém ohryzku. Neodvažoval se ani pohnout.

Aruula horečně uvažovala. Samozřejmě mohla s kterýmkoliv ze zde nahromaděných předmětů skleněnou tabuli rozbít, aby se tak dostala do mučírny. Ale křeslo, v němž Maddrax seděl, bylo od skleněné stěny vzdáleno dobrých dvanáct až třináct kroků. Pro Jacoba by to byla hračka, ukončit nožem život jejího druha ještě dříve, než by se k němu dostala. Co potřebovala, byl vstup, který by Jacoba tak dokonale ohromil a polekal, že by měla dost času k tomu, aby mohla jednat.

Rozhlédla se kolem sebe a pak ukázala na jeden o stěnu opřený baik, který Jacobo předtím dal dohromady. "Umíš zacházet s ohnivou židlí?" zeptala se.

Daman automaticky přikývl. Současně pochopil, že se jeho situace zcela od základu změnila. Nyní barbarka potřebovala jeho a jeho znalosti! A na tom by mohl, kdyby to šikovně provedl, postavit svoje požadavky.

Těžce zasténal, až Aruula poněkud uvolnila stisk na jeho hrdle. Potom namáhavě vydechl: "Pomůžu ti, bar-barko - když napřed uzavřeme spojení!"

Aruuliny oči se nedůvěřivě zúžily. "Co za spojení?" zasykla.

Daman si odkašlal, aby mohl mluvit. "Chci Jacobovu smrt," vysvětloval, "a ty zase chceš tvého druha. Pomůžu ti, když pro mě odstraníš Jacoba."

Aruule nezbývalo mnoho času k přemýšlení. Jacobo se právě naklonil nad Maddraxe a vypadalo to, že přemýšlí, kam nejlíp nasadit nůž!

"Dobrá," svolila. "Probud' ohnivou židli a rozbij s ní tu tabuli. Já se postarám o Jacoba!"

V totéž okamžiku, kdy Jacob Smythe přiložil skalpel na spánek Matthewa Draxe, rozeřval se někde úplně blízko motor. Smythe se zmateně zarazil.

Za okamžik nato se svět zdál roztříštit na milióny jednotlivých dílků. V laboratoři se rozlétl déšť střepů jako po nějaké explozi.

Matt sebou bezděky cukl a byl natolik duchapřítomný, že trhl hlavou nabok. Tlak skalpelu na jeho spánku zmizel.

Události pak následovaly jedna hned za druhou.

Šílenec vykřikl. Nosferové se zděšeně otočili. Uprostřed deště střepů proletěl zrcadlem s hlasitým řevem těžký motocykl a dopadl těsně za Smythem. Jako ve snu viděl Matt na tandemu Aruulinu modročernou hřívu a lesklou čepel v její pravé ruce. Před ní seděl Daman jako nějaký rocker ze starých časů, hluboce skloněný nad řídítky.

Smythe znovu vykřikl, byl však příliš zmaten, než aby cílevědomě reagoval. Aruulin meč zasvištěl vzduchem a srazil hlavu prvnímu strážci.

Nyní se Smythe přikrčil, upustil skalpel a sáhl ke svému opasku, aby vytáhl elektrický shocker.

Motorka se smýkla přes tisíce skleněných střepů. Daman ztratil vládu nad strojem. Ten se položil na bok, narazil nádrží do laboratorního stolu a smetl z něj tucty nádobek, naplněných nejrůznějšími tekutinami. V laboratoři se zvedla žlutozelená mlha, doprovázená zápachem po síře.

Aruula, která před Damanovým pádem stačila seskočit, zkřížila mezitím meč se Smythovým druhým pomocníkem. Matt trhal svými pouty, zatímco Smythe se kradl k bojujícím, míře na Aruulu svým shockerem.

Ale místo aby vyplivl očekávaných 300 000 voltů, udělal přístroj jenom bzzz.

Baterie byla vybitá!

Smythe zděšeně zařval.

Současně ho něco popadlo za plášť. Podíval se dolů - a uviděl Damana, který, ještě omámený po pádu, se ho pevně zachytil.

"Zatracený chcípáku!" zařval Smythe a po svém vazalovi zuřivě kopl.

Zároveň prot'al Aruulin meč krk jejího protivníka, který se se smrtelným chropotem zhroutil k zemi. O vteřinu později byla už u Maddraxe a zručným sekem přeťala jeho pouta.

Matt popadl jeden na zemi ležící meč. Otevřenými dveřmi sousední místnosti sem nyní jasně pronikaly výkřiky, kletby a řinčení zbraní. Někde docela blízko zuřila patrně divoká bitva. Aruula řekla jenom "Reyto a Gosseyn" a on porozuměl.

Smythe se mezitím urputně bránil proti Damanovi, který zuřivě škubal jeho pláštěm a snažil se stáhnout ho k zemi. Ale jeho kopance a rány pěstí se ukazovaly jako málo účinné. Daman byl tak ovládán svou nenávistí k uchvatiteli svého trůnu, že už téměř ani necítil žádnou bolest.

V tom okamžiku zjistil Smythe, že velitel Drax je volný. V jeho očích zazářilo šílené světlo. Panika mu

propůjčila nadlidské síly.

Brutálním kopancem se mu podařilo setřást Damana. Pak se rychle rozběhl k rouři, vyčnívající ze země. Když se Matt a Aruula rozběhli za ním, manipuloval už třesoucíma se rukama se závorou na víku a odsunul ji nazpět. Daman se šípkou vrhl za ním, po břiše sklouzl po podlaze a ovinul paže kolem nohou svého nenáviděného pána, který v nejvyšší nouzi divoce vykřikl. Další kopanec zasáhl Damana do hlavy a tentokrát mu zlomil vaz.

Smythe spustil nohy přes okraj roury, vrhl jeden pohled do hloubky - a s pronikavým smíchem se vrhl dolů.

"Ne!" Mattův výkřik už nemohl nic změnit. Profesor Dr. Jacob Smythe se vrhl do náruče smrti. Matt nepochyboval o tom, že proti zmutovanému slimákovi, který tam dole číhal, neměl žádnou šanci.

Aruula ho popadla za paži. "Utečme odtud, Maddraxi! Hned!"

"Ještě moment..." Matt se rychle rozhlédl kolem sebe. Během těch týdnů, které zde strávil, snesl Smythe dohromady tolik věcí a zprovoznil takové technické nástroje, že by mu mnohé z nich při jeho odyseji v tomto cizím světě jistě nemálo pomohly.

Ale už se nedostal k tomu, aby si všechny ty poklady mohl prohlédnout. Některé z rozprášených chemikálií začaly zatím spolu reagovat. Zatřpytily se první plamínky a v místnosti se šířil omamný kouř.

"Pojď!" naléhala Aruula. "Nebezpečí!"

Oheň se rychle šířil. Přesto Matt ještě několik vteřin váhal mezi útekem a setrváním.

Ale nakonec zvítězil rozum. Zvedl motorku, naskočil, našlápl a spokojeně zaznamenal, že motor ihned naskočil.

Aruulu nemusel nijak prosit. Sedla si za něj s mečem v ruce a on šikovně vymanévroval s motorkou na chodbu vedoucí nazpět do Sálu krve.

Tam ležely roztroušené na zemi mrtvoly několika Nosferů a také dvou Suizanů, kteří zde přišli o život. Reyto mezi nimi však nebyl.

Boj se zřejmě přenesl do dalších částí pevnosti, protože když Matthew vjel do další chodby směrem ke schodišti nepotkali živou duši.

Matt měl v úmyslu sjet dolů po schodech. Ale když se k nim dostal, ihned uviděl důvod, proč boj skončil; čtyřicet čtverečních metrů velkou halou se valilo tělo obrovského, jako slon velkého bílého slimáka. Zvíře si muselo nějak najít cestu ze sklepních prostor a nyní mělo bohatou kořist. Škubající se nohy jednoho upíra vyčnívaly z jeho slizké tlamy, zatímco asi půl tuctu ostatních ho obklopovalo a s meči kopími a sekerami útočilo na nestvůru.

Ze Suizanů kromě jedné na zemi ležící mrtvoly nebylo nikoho vidět. Matt předpokládal, že zřejmě i s osvobozenými vesničany utekli sklepy ven na svobodu.

Zakuklenci byli obřím slimákem natolik zaměstnání, že nezaznamenali rachot stroje. Ale tím nebylo ještě nic vyhráno. Jak se měl Matt dostat kolem kreatury a bojujících Nosferů? Cesta po schodech dolů byla v každém případě uzavřena.

Otočil stroj a hnal se galerií, která se táhla podél haly. Když pod sebou uviděl masivní dřevěný stůl, zastavil. Na tomto místě bylo kamenné zábradlí galerie zlomeno; poškozené zbytky nebudou síle motorky žádnou překážkou. A stůl by natolik velký, že představoval dobré místo pro přistání. Odtud už byla cesta k hlavnímu vchodu volná.

Matt dlouho nepřemýšlel a přidal plyn, ještě dřív, než by mu hlas rozumu mohl pošeptat, že hraje sebevražednou hru. "Pevně se drž!"

Skrčil se. Motorka vystřelila vpřed, prolomila zábradlí a v dešti prachu a úlomků kamene letěla dolů do haly. Okolostojící Nosferové byli naprosto překvapení. Někteří se dlouhým skokem přenesli do bezpečí, ale pro dva z nich se řvoucí stroj stal osudným.

Pak se zadní kolo dostalo do kontaktu se zemí. Prudké trhnutí po přistání přimáčklo Matta a Aruulu hluboko do sedla - ale stroj vydržel.

Matt zařadil rychlost. Kolísavě a s kvílejícími koly se stroj hnal ke vchodu.

A pak byli venku a kola se bořila do měkké jílovité půdy. Ve vnitřním dvoře leželo v hlíně minimálně dvacet motocyklů. Matt musel zabrzdít, aby si mezi nimi prorazil cestu.

Tu se nad nimi ozval obrovský výbuch. V nejhořejším poschodí pevnosti vylétla okna z rámu a vyšlehly

odtud obrovské plameny. Očividně to explodovaly zásoby pohonných látek, které tam byly uskladněny. Matt se rozhlédl kolem sebe. Žádný upír je nepronásledoval. To bylo dobře, protože musel ještě něco vyřídit.

Na druhé straně dvora zastavil před schody vedoucími dolů, jimiž před několika hodinami spolu s Gholanem vnikli do pevnosti. "Počkej tady, hned jsem zpátky!" přikázal Aruule, seskočil z motorky a spěchal dolů po schodech.

Strojovna byla prázdná a opuštěná. Matt se nezdržoval hledáním některých eventuálně užitečných věcí. Jeho cílem byla skříňka, do níž uložil svou výstroj. Popadl svou uniformu, pistoli, kukátko a nůž, sbalil je rychle dohromady, obrátil se a běžel zase nazpět.

Ani o vteřinu ne příliš brzy! Z hlavního portálu se vyrojili první Nosferové a rozčileně ukazovali na něj a na Aruulu. Ale neměli už žádnou šanci je dosáhnout.

Matt pozvedl berettu, pečlivě namířil - a vypálil jediný výstřel. Víc už nebylo třeba. Kulka se zajiskřením prorazila nádrž jedné z dvaceti motorek a zapálila vystříknutý benzín. O pár vteřin později stoupal již k obloze ohnivý hřib a celý dvůr zaplavila vlna žáru z exploze.

Matt vtiskl své družce do ruky uzel svých věcí. Naskočil na motorku, zamířil k otevřeným vratům a přidal plyn. Za nimi se šířily oheň a chaos. Před sebou rozeznali hlouček spěchajících postav, které mířily k vesnici na pahorku. Bohu, respktivě Wudanovi dík: Gosseyn a jeho lidé unikli! A nijak to nevypadalo, že by se mužům ze Suizy podařil jejich záměr odvléci je do otroctví.

Když Matt v bezpečné vzdálenosti od pevnosti konečně zastavil, protrhlo se slunce dešťovými mraky a zalilo pochmurnou pevnost svým zlatým světlem. Právě došlo k nové explozi, jedné z mnoha, které budou ještě následovat.

Matthew Drax se už neohlížel, když zamířil k vesnici. Těšil se na to, že zase znovu uvidí Gosseyna, Rivu, Gholana a ostatní. Zítra nebo pozítří se už zase vydají dále k severu.

V této krvavé pevnosti našel Matt dalšího člena své trojčlenné letky a zase proběhlo setkání úplně jinak, než doufal. V Římě udělaly d'ábelské drogy z Irvina Chestera bezduchou horu svalů, Jacob Smythe zešílel... jak asi skončí jeho pátrání po poručíku Hanku Williamsovi?

Matt cítil, jak mu po zádech přejíždí mráz. Ale současně pocítil i Aruulinu blízkost. Dala mu naději. Dokud žije, není vše ještě ztraceno...